

7th May 1954]

\* SRI K. PARTHASARATHY :—“ I only wish to emphasise that some of the restrictions that are placed on local bodies at the present time should be removed. A further comprehensive Bill may be brought forward to remove all these restrictions placed on the exercise of powers by the local bodies. Even in section 85, I wish to suggest that it would have been better if the proviso (a) was retained and the other provisions were repealed. We expect to have in the near future a comprehensive amending Bill removing all the restrictions placed on the exercise of the functions of local bodies. I once again congratulate the Hon. Minister for Local Administration on his having successfully piloted his first Bill.”

MR. SPEAKER :—“ The question is—  
‘ That the Madras City Municipal (Amendment) Bill, 1954 (L.C. Bill No. 7 of 1954), as passed by the Council be passed into law.’ ”

The motion was put and carried.

MR. SPEAKER :—“ Now, let us take up the next Bill on the agenda, viz., The Hindu Non-conforming Marriages (Registration) Bill, 1954.”

(3) THE HINDU NON-CONFORMING MARRIAGES (REGISTRATION)  
BILL, 1954<sup>a</sup> (L.C. BILL NO. 5 OF 1954).

SRI M. NARAYANA KURUP :—“ On a point of order, Sir. Marriage and divorce are included as item 5 in the Concurrent List which implies that any legislation undertaken by the Central Government will have priority. If the Central Government were not seized of the matter, of course, this House can deal with it. But, now the question of marriage and divorce is under the active consideration of the Parliament and as a matter of fact, a Bill in this regard is before the Parliament. I submit that it is likely that the provisions made here may even be in conflict with the provisions of that Bill.”

MR. SPEAKER :—“ The Bill that is before the House is quite different from the one that is before the Parliament. As this subject is in the Concurrent List, this House as well as the Parliament can legislate.”

SRI M. NARAYANA KURUP :—“ I submit that as this subject is in the Concurrent List, the provisions contained in the Bill that is before the Parliament will have priority.”

MR. SPEAKER :—“ They have not yet passed that Bill. If they have already passed that Bill, then it is a different matter. I think this aspect of the marriage is not included in that Bill.”

[7th May 1954]

SRI M. NARAYANA KURUP :—“ Even if an amendment for validating certain marriages is necessary, it will be better if it is moved in the Parliament, Sir.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ Sir, I shall deal with that aspect of the matter referred to by the hon. Member Sri Narayana Kurup if necessary after moving the Bill and making my speech. I move—

*‘ That the Hindu Non-conforming Marriages (Registration) Bill, 1954 (L.C. Bill No. 5 of 1954) as passed by the Council be taken into consideration.’*

“ In this State, a number of marriages were celebrated in the past in a form which was not one prescribed by Hindu religion or sanctioned by custom or usage or authorised by statute. In a recent case, the Madras High Court had to consider the validity of such a marriage. The High Court held that such a marriage was not a valid marriage and that the issues of such a union were illegitimate. The parties to the marriage believed in good faith that their marriage was valid in law and their issues would be legitimate. Since the High Court has refused to recognise such a marriage as valid, it has become necessary for the Government to undertake legislation for validating these marriages. The most easy form of procedure, namely, registration is provided in this Bill. The intention of the Government is not to create a new form of marriage in addition to the forms prescribed by religion or custom or statute but only to secure legal recognition for marriages already performed, among the parties, who had lived together as husband and wife and also to prevent their offspring being regarded as illegitimate.

“ In regard to the question of the registration of such marriages which may be celebrated in future, the Government are of the opinion that the matter should be dealt with on an All-India basis and this has been included in the Special Marriage Bill, now being considered by Parliament. Moreover, a Hindu marriage can be registered under the Special Marriage Act, 1872 (Central Act III of 1872). The State Government, therefore, do not desire to undertake any parallel or overlapping legislation. The present Bill is only a validating measure restricted in its scope and designed for a particular purpose. I, therefore, move that this Bill, as passed by the Council, be taken into consideration.

10.00  
a.m.

“ With reference to the points raised by the hon. Member Sri Narayana Kurup, I have already made it quite clear that it is not the intention of the Government to have any parallel or overlapping legislation in respect of future marriages. This is only a validating measure and there is no question of any such measure being under the consideration of the Central Government. Even if it be so, we will be within our rights to legislate, the only condition being that if there is a conflict, the Central Act will have precedence.”



7th May 1954]

MR. SPEAKER :—" Motion moved—

' That the Hindu Non-conforming Marriages (Registration) Bill, 1954 (L.C. Bill No. 5 of 1954), as passed by the Council, be taken into consideration.' "

SRI S. RAMALINGAM :—" நான் கொடுத்திருக்கும்படியான திருத்தத்தைப் பிரேரிக் கின்றேன்—

' That the Hindu Non-conforming Marriages (Registration) Bill, 1954 (L.C. Bill No. 5 of 1954), as passed by the Council, be referred to a Select Committee.' "

SRI S. VADIVELU :—" I second the amendment, Sir. "

MR. SPEAKER :—" Motion moved—

' That the Hindu Non-conforming Marriages (Registration) Bill, 1954 (L.C. Bill No. 5 of 1954), as passed by the Council, be referred to a select Committee.'

" The motion and the amendment are before the House for discussion. I allot ten minutes for each speaker."

SRI M. NARAYANA KURUP :—" On a point of information, Sir. I wish to know whether in the marriages mentioned there are any cases of marriages between minors."

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" I have no information, Sir. I think it is not likely because these were marriages celebrated contrary to usual custom and usage and most of them should have been between majors. I do not think there were any cases of minors being involved in such marriage."

SRI E. L. RAGHAVA MUDALIAR :—" Mr. Speaker, Sir, as the Leader of the House has said, after the High Court pronounced its judgment declaring such marriages invalid, such a piece of legislation is absolutely necessary to validate thousands of marriages performed in the non-conforming manner. But I wish to point out that this is only a half-hearted measure to validate marriages that have already taken place.

(At this stage the Deputy Speaker occupied the Chair.)

" Such non-conforming marriages have become popular and hundreds of marriages are being performed even after the pronouncement of the High Court judgment referred to by the Leader of the House. Therefore, I submit that this measure being one validating only marriages that have already taken place, does not touch upon the marriages that may be performed in future; the object of the Bill is to recognise such marriages as valid by registration. So if the intention of the parties concerned is to bring into being a marriage, they could do so in future in the non-conforming manner in the hope of registering and getting it recognised as valid. That is one serious defect in the Bill.

[Sri E. L. Raghava Mudaliar] [7th May 1954]

"That next defect is this. This Bill seeks to validate marriages which have taken place between a Hindu man and a Hindu woman. There is no provision to recognise marriages which have taken place between people belonging to different religious and in such cases, this law will not be applicable. So, this restriction of the application of the Act to cases where the parties belong to the Hindu religion only should also be removed.

"Apart from that, I am not able to understand the necessity of the registration at all. The High Court judgment says that a Hindu marriage cannot be valid in the absence of certain ceremonies. I do not understand how the defect, namely, the absence of ceremonies, can be rectified by registration. If registration is intended only as evidence of a marriage, I think that no Hindu marriage requires such evidence, as all Hindu marriages, both conforming and non-conforming marriages, take place in the presence of a large number of relations and friends. If any special evidence is necessary, it is necessary both in the case of orthodox and unorthodox marriages. So, this requirement of registration in the case of non-conforming marriages alone is discriminating and therefore, I submit that if registration is necessary at all, it must be made necessary for both the orthodox and unorthodox marriages.

"Clause 4 of the Bill states that the parties to the marriage should apply to the Tahsildar of the Taluk concerned and that the Tahsildar shall issue a notice to the parties to appear before him in the Taluk Office. The Tahsildar is a touring officer and therefore, it will be very inconvenient for the parties to appear before him in his office. He can issue notices to the parties to appear before him in their villages when he would be camping there, instead of asking the parties to appear before him in his office. This alteration should be made to help the parties.

"I request that the Bill may be suitably amended so that such non-conforming marriages taking place in future also may be recognised. The spirit of the Bill seems to be, 'after all the parties have committed a mistake for the first time; they are excused and hereafter they should not commit such a mistake'. I wish that the Bill should be amended suitably to make the future non-conforming marriages also recognized under law. I thank you, Mr. Deputy Speaker."

\* SRI P. RANGASWAMI REDDIAR:—"Mr. Deputy Speaker, Sir, the Government are faced with this problem: how far the marriages celebrated among certain classes of persons could be validated under law. The title of the Bill is not happily worded and in Tamil it is called "சர்திருத்த மண ஒழுங்கு படுத்தும் மசோதா". So, it comes to this that certain marriages are regular or legal and certain other marriages are not in conformity with standard forms, etc.

"Before 1872, in this country, especially in this part of the country, the only form of marriage recognised under law, was the



\*7th May 1954] [Sri P. Rangaswami Reddiar]

one celebrated under the Hindu Law, that is, marriages performed according to the Hindu Sastras. In 1872, another form of marriage was sanctioned and that is that marriages could be celebrated under the Special Marriages Act of 1872. So, till 1872, the standard form recognized and prevalent among Hindus was the one celebrated according to Hindu Sastras and after 1872, one more form was added by the Statute. Now in the past 25 years or so, another form of marriage has come into vogue in our State and this is coming more and more prevalent among a certain class of people calling themselves or styling themselves as self-respectors or members of the Dravidian Federation or the Dravidian Progressive Federation. This form of marriage has acquired the special name of Swayamariyathai or 'Anti-priest marriage.' In fact, in the Statement of Objects and Reasons attached to the Bill, it has been stated clearly. Originally when the Bill was circulated in this House, it was stated that the Madras High Court had rejected the validity of the marriages celebrated under what is described as the Swayamariyathai principles or under the auspices of the 'Purohita Maruppu Sangam' or the Anti-Priest Association. That is, certain marriages or a large number of marriages had been celebrated in this part of the country among a class of the Hindus without any religious rites or ceremonies, either sanctioned under the Scriptures or authorised by the Statute, and the question before the Government is to consider how far these marriages could be validated. That is the only question for consideration of the Government. But unfortunately, the Government are making an attempt to introduce a measure of far-reaching consequences. There is an attempt in this Bill to prescribe one more mode of marriage and that is that some marriages should be registered. As the hon. Member, Sri Mudaliar pointed out, registration cannot be a legal or valid substitute for the absence of religious ceremonies or religious rites in the Swayamariyathai marriages.

"The only question now is to validate Swayamariyathai marriages and the immediate purpose and object should be to validate such marriages and if the Government are so pleased, to validate even future marriages also. I wish to submit to the House that even though this Bill is passed without any obligation on the part of the persons who marry to register the marriages—I do not find any compulsory provision here to register such marriages—and even though another Bill is introduced to make it obligatory to register marriages that do not conform to the standard forms of marriage already recognized, people are going to celebrate marriages without having them registered. This fact must be taken note of. People are wilfully going to celebrate marriages without registering them so long as there is a difference between marriages celebrated with religious rites and those without religious rites in the matter of registration. If the Government are pleased to introduce a measure making it obligatory on the part of all Hindus to register the marriages whether marriages are celebrated with rites or without them—then, there may not be

10-10  
a.m.

[Sri P. Rangaswami Reddiar]      [7th May 1954]

much agitation or opposition. But if the Government are going to discriminate between these two types of marriages people will celebrate marriages without rites and without registration too. Whether we call them non-conforming marriages or the off-springs as legitimate or illegitimate celebration of such marriages will continue. In this connexion, I wish to draw the attention of the Government to one fact. This is not the first occasion when such a situation has arisen in the State. In fact, in the year 1909, a situation arose similar to the present one, but on an All-India basis. That is, a section of the people known as Sikhs celebrated marriages without any religious rites and they did not get them registered under the Special Marriages Act either. Then the question arose before the Central Government as to how to validate such marriages, though they did not conform to Hindu marriage rites prescribed in the Hindu scriptures or in the Hindu law, and they were validated by enacting a simple Act called the Anand Marriages Act (VII of 1909) which contains only four or five sections. That Act purports to validate marriages celebrated by Sikhs without observing religious rites, but in keeping with the peculiar notions and peculiar customs prevailing among them. Then, there was another Act passed in the year 1937 called the Arya Marriage Validation Act (Central Act XIX of 1937) to validate marriages performed by a certain section of Hindus in a peculiar fashion. That is, they did not observe religious rites or ceremonies. They did not employ priests or purohits as we understand them. They celebrated marriages in their own way and these were validated by the Central Act, I have mentioned already. I must also refer to another Act called the Bangalore Marriages Validating Act (Central Act XVI of 1936) which sought to validate certain marriages performed in the Bangalore Cantonment. There are ever so many other Acts passed in the State from the year 1928 onwards. Under the Madras Christian Marriages Validation Act of 1928, licences were issued to certain individuals—Reverend Fathers—to solemnise marriages. Even after licences were cancelled, the Fathers continued to solemnise marriages and the Government were obliged to bring in legislation to validate such marriages. This Government have periodically passed several Acts to validate Christian marriages performed by persons after the licence lapsed. It so happened that in one case the Government were obliged to undertake legislation to validate one single marriage, that is, between one Mr. R. Devadas and Miss M. Grace Pushpa solemnised by Rev. James Ponnurangam. This Act was passed in the year 1952. There is also the Hindu Marriages Validity Act of 1949 in which the word 'Hindu' is defined as including Sikhs and Jains also. So, Sir, so many Central and State Acts have been passed so far to validate non-conforming marriages. So, the present Bill should also aim at validating marriages celebrated in the State in the last 25 years. The only distinction between the two types of marriages performed by the Hindus in this part of the country is that in the case of one rites are observed and purohits are present whereas in the other



7th May 1954] [Sri P. Rangaswami Reddiar]

case purohits are absent. I want the Government to realise this fact and I wish to impress on them that marriages will continue to be celebrated in the so-called non-conforming way and that they will never be registered. As it is, I do not find any provision in the Bill to make registration obligatory. When that is so, it is quite unnecessary to have such a lengthy Bill with nine or ten clauses. It could be a simple one with one or two clauses to say that all such marriages shall be or shall be even deemed to have been valid. But, if on the other hand, the Government are zealous to have a register of these marriages in order to create valid evidence in cases of dispute, I ask, what are they going to do if disputes arise between persons who have married under the Hindu law. There is no register kept for such marriages. The only evidence is the congregation of people and chanting of some mantras. There is nothing more than mere oral evidence. Therefore, there should be registration of both types of marriages. Incidentally the Government will derive—I do not say that the Government are bent upon deriving income in any manner—some revenue also if they prescribe a rule making it obligatory on the part of all those who marry, to register their marriages. Then there will not be this unhealthy distinction between certain groups of people and others. I submit, Sir, that these facts may be taken serious notice of and if necessary, this Bill may be even withdrawn and another Bill introduced with the amendments suggested by certain Communist and other Members embodied in it. I would request the Government to look into the matter thoroughly and recast the Bill in the light of the suggestions I have made.”

\* SRI S. PANCHAKSHARAM :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, I rise to support this measure. I congratulate the Government on having been very alert in the matter of setting right the wrong pointed out by the High Court. Hindu marriages are valid if they are performed in accordance with the sacramental form with certain ceremonies and rituals. But people who do not believe in certain ceremonies and rites go to the Special Marriages Act and their marriages are solemnised by registration under that Act. The difficulty that arose with reference to contractual marriages contemplated by the Special Marriages Act is perhaps due to the fact that Members of the Hindu community, who want to have their marriages registered, should, as a condition precedent to such registration, disown their religion. This is a very serious handicap. The Hindu society consists of all sorts of people—believers in God and non-believers, conformists and non-conformists. Atheists are also recognized by the Hindu fold. If non-believers find it difficult to go through the ceremonies and rites prescribed in the Hindu texts, then they resort to the Special Marriage provisions. But then there is the difficulty that arises because these people have to disown their religion. For non-believers it does not matter. But for believers who want still to continue to be members of the Hindu

[Sri S. Panchaksharam]

[7th May 1954]

fold, it is rather difficult to disown the religion and have the marriage treated as a contract and enter into a marriage relationship under the provisions of that Act. On the other hand people who really want to marry under the Special Marriages Act, are confronted with the difficulty because they don't want to disown the religion. They want to continue to be in the Hindu fold. Once they enter into a contractual obligation under the special provisions of the Act succession to property is not governed by the Hindu Law but by provisions of the Indian Succession Act. They are cut off from the Hindu society. Therefore they labour under that handicap. The High Court which was responsible for invalidating the marriage celebrated under the 'Swayamariyathai' form or whatever it is, said that the marriage was invalid because it was not gone through under the sacramental forms recognized by the Hindu law and it was not also a marriage which could be recognized under the provisions of the Special Marriages Act. As the marriages did not conform to any of the two methods, it was invalidated. That is the only short ground on which the High Court invalidated the marriage.

"Now, Sir, the Government which was alert in the matter wanted to set at rest other problems that arose or might arise in the future with reference to the law of succession, inheritance, survivorship, or whatever it may be. The Government therefore deserve to be congratulated because they have come forward with a measure to see that even non-conforming marriages are at once validated. They have come forward with a measure within a few months of the decision of the High Court and a machinery has been set up by which the parties who have entered into such kinds of marriages may have their marriages validated. It is well and good so far as marriages which have already taken place are concerned. But the problem is with regard to the registration of such marriages that might be performed in future. For that the Parliament at Delhi is enacting a separate piece of legislation by which all believers and non-believers whoever it might be, can have their marriages celebrated in their own way. Until such a measure is passed we have got to do something in the state of affairs prevailing in this part of the country. Therefore, I feel Government have done it very wisely and in supporting this measure, I wish to make only one suggestion.

"The legislation that is sought to be enacted now may create a difficulty in respect of parties who are not living. The Act enjoins that all parties who are living may go before a Tahsildar and declare themselves before him by filling up certain forms that they have been married in a form which has not been recognized either by the Hindu Law or the Special Marriages Act. The marriage becomes valid once the parties concerned go before the Tahsildar, fill up the forms and have the marriage registered. But as an hon. Member from the opposite side said, these marriages have been going on for the last twenty-five years. That being so, much water should have flowed under the bridge and several parties



7th May 1954]

[Sri S. Panchaksharam]

would have died. In those cases, there is the difficulty of the minor children coming forward or the guardians of those children taking interest in them and coming forward to have those marriages registered. Therefore in the case of minor children I would suggest that an alternative method should be devised by which the minor children going before the Tahsildar for the registration of the marriages of their parents may be avoided. Some other suitable or easy method should be devised so that these minors also may get the benefit under the measure without any difficulty whatsoever. With this suggestion I would like to support this measure."

\* SRI S. RAMALINGAM :—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, சர்க்கார் கொண்டு வந்திருக்கும் இந்த மசோதாவை வரவேற்பதுடன் அதில் இருக்கக்கூடிய சில குறைபாடுகளையும் உங்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவர ஆசைப்படுகிறேன். 10-25 a.m.

“சீர்திருத்த முறையில் திருமணங்கள் செய்து கொண்டிருந்தால், இப்பொழுதிருக்கக் கூடிய சட்டப்பிரகாரம் அவை செல்லத்தக்கதல்ல என்று ஹைகோர்ட்டு தீர்ப்பளித்திருப்பதால், அந்தத் திருமணங்கள் செல்லத்தக்கவை என்று செய்வதற்கு இந்த மசோதாவை சர்க்கார் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். இந்த மசோதாவில் சில முக்கியமான குறைபாடுகள் இருக்கின்றன. ஹிந்து சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஒரு ஆணும் ஒரு பெண்ணும் திருமணம் செய்து கொண்டு, அவர்கள் தாசில்தார் ஆபீஸில் ரிஜிஸ்தர் செய்து கொண்டால் தான், அந்தத்திருமணம் இந்த சட்டப் பிரகாரம் செல்லுபடியாகும். ஆனால் சென்ற பல ஆண்டுகளாக இந்த சீர்திருத்தத் திருமணங்கள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. இந்து மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் மாதிரி இம்மாதிரி சீர்திருத்தத் திருமணங்கள் செய்து கொள்ளுவதாகச் சொல்லமுடியாது. இந்து மதத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பெண் வேறு மதத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பையனைத் திருமணம் செய்து கொண்டிருக்கிறாள். அப்படி அவர்கள் திருமணம் செய்துகொண்டது தவறல்ல. அதை நாம் ஆதரிக்கத்தான் வேண்டும். அவைகள் சட்டபூர்வமாக செல்லத்தக்கவை என்பதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கையை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். அப்படிச் செய்யவில்லையென்றால் சீர்திருத்த முறையில் திருமணங்கள் செய்து கொண்டவர்களுக்குத் தீங்கிடைத்தவர்களாவோம். ஆகையால், சர்க்கார் இதில் கவனம் செலுத்த வேண்டும்.

“இந்த மசோதாவில் மற்றொரு முக்கியமான குறைபாடு இருக்கிறது. சீர்திருத்த முறையில் திருமணம் செய்து கொண்ட தம்பதிகள் இருவரும் உயிரோடிருந்தால், அவர்கள் தாசில்தார் ஆபீஸில் ரிஜிஸ்தர் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்று இதில் கண்டிருக்கிறது. இருவரில் ஒருவர் இறந்து, யாராவது ஒருவர் இருந்தால், அவர் பதிவு செய்து கொள்ளலாம் என்று இருக்கிறது. இரண்டு பேர்களும் இறந்து விட்டால், அவர்களுடைய குழந்தைகள் மேஜர் ஆனபிறகு தாசில்தார் ஆபீசுக்கு வந்து ரிஜிஸ்தர் செய்து கொள்ளலாம் என்று இருக்கிறது. ஆனால், சீர்திருத்தத் திருமணம் செய்துகொண்ட தம்பதிகள் இன்றைக்கும் உயிரோடிருக்கின்றார்கள், துரதிருஷ்டவசமாக ஒருவருக் கொருவர் மனக்கசப்பு ஏற்பட்டு, இரண்டு பேரும் பிரிந்திருக்கிறார்கள். அது அவர்கள் குற்றமில்லை. பலகாரணங்கள் இருக்கலாம். அப்படிப் பிரிந்திருக்கும் தம்பதிகளின் திருமணங்களையும் சட்ட பூர்வமாக செல்லுபடியாகச் செய்யவேண்டியது நம்முடைய கடமையாகும். அது விஷயத்தில் சர்க்கார் முயற்சி எடுத்துக்கொண்டால் நல்லது. மனக்கசப்பு ஏற்பட்டு பிரிந்திருக்கிறார்கள் என்ற காரணத்தினால், அவர்களுக்கு கிடைக்கக்கூடிய உரிமைகள் பாதிக்கப்படக்கூடாது. அவர்களுக்கு ஒன்றிரண்டு குழந்தைகள் பிறந்திருந்தால், அப்படிப்பட்ட குழந்தைகள், இதரதிருமணத்தினால்

[Sri S. Ramalingam]

[7th May 1954]

ஏற்பட்ட குழந்தைகளுக்கு என்னென்ன உரிமைகள் உண்டோ, மற்றக் குழந்தைகளுக்கு சட்டபூர்வமாக என்னென்ன சலுகைகள் கிடைக்குமோ, அந்தச் சலுகைகள் சீர்திருத்தத் திருமணம் செய்து கொண்டு, ஆனால் பிரிந்து வாழக்கூடிய, தம்பதிகளுடைய குழந்தைகளுக்கும் கிடைக்கக் கூடிய முறையிலே இந்த மசோதாவைத் திருத்தியமைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

“இந்த மசோதாவின் 4-வது விதியின் முதற் பகுதியின் குறிப்பிட்டிருப்பதாவது :—

‘On receiving an application under section 3, the Tahsildar shall send notice to the applicants or the applicant to appear on a specified date at the taluk office with two respectable witnesses who may either be persons, who were present at the time the non-conforming marriage referred to in the application was solemnized or persons who, on personal knowledge extending to not less than ten years, could declare that the parties to such marriage were living, and were regarded as husband and wife . . . .’

அதாவது, தாசில்தார் ஆபீசுக்குப் போய் பதிவு செய்து கொள்ளும் போது இரண்டு சாட்சியங்கள் வேண்டுமென்று சொல்லப்படுகிறது. அப்படிப்பட்ட சாட்சிகள், திருமணங்கள் நடந்த சமயத்தில் பிரசன்னமாக இருந்தவர்களாகவோ, அல்லது மனுச் செய்து கொண்டவரை, பத்து வருஷங்களுக்கு தெரிந்தவராகவோ இருக்கவேண்டும் என்று சொல்லப்படுகிறது. அப்படிப்பட்ட இரு சாட்சியங்களை மனுதார அழைத்துக் கொண்டு வந்தால்தான் அந்தத்திருமணம் சட்டபூர்வமாக அங்கீகரிக்கப்படும் என்று இந்த மசோதாவின் நான்காவது விதியில் கூறியிருக்கிறது. பத்து வருஷங்களுக்கு முன்னாலிருந்து தெரிந்த சாட்சியத்தைத் தேடுவது முடியாத காரியம். சென்ற வருஷம் என்னுடைய சகோதரிக்கு சீர்திருத்த முறையில் திருமணம் செய்திருக்கிறோம். பத்து வருஷம் தெரிந்த சாட்சியங்களைத் தேடவேண்டும் என்று சொல்வதால் குழப்பங்கள் ஏற்படுகின்றன.

“இந்த மசோதாவின் பிரகாரம் திருமணம் செய்து கொண்டிருந்த தம்பதிகளும், சாட்சியங்களும் தாசில்தார் ஆபீசுக்குச் செல்ல வேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறது. இத்தனைபேரும் தாசில்தார் ஆபீசுக்குப் போவதற்குப்பதிலாக, தாசில்தாருக்குப் போக்குவரவுக்கான படிச் செலவுகளைக் கொடுத்து தம்பதிகள் இருக்கக்கூடிய இடத்திற்கு வந்து கௌரவமான முறையில் பதிவு செய்து கொள்ளச் செய்தால் அழகாக இருக்கும்.

“இந்த மசோதாவின் மூன்றாவது விதியிலே ‘may apply to the Tahsildar of the taluk’ என்று இருக்கிறது. அதாவது கல்யாணம் ஆன இடத்தைச் சேர்ந்த தாசில்தாரிடம் இந்தமனு போடவேண்டும் என்று இருக்கிறது. கல்யாணம் ஆனது ஒரு கிராமத்தில் இருக்கும். ஆனால், அந்த கிராமத்தில் கல்யாணம் செய்து கொண்ட ஒருவன் உத்யோகம் காரணமாக சென்னைக்கு வந்திருக்கலாம். சென்னையில் இருக்கும் தம்பதிகள் தங்களுக்குக் கல்யாணம் ஆன இடத்தைச் சேர்ந்த தாசில்தாரிடம் சாட்சியங்களுடன் போகவேண்டியநிலை ஏற்படுகிறது. இதனால் பல சங்கடங்கள் ஏற்படுகின்றன. மேலும் பணச் செலவும் ஏற்படுகின்றது. இப்படிச் செய்யவேண்டியது அவசியம் இல்லை என்று நினைக்கிறேன். சீர்திருத்தத் திருமணத்தின் முக்கிய காரணமே கல்யாணத்திற்கான செலவுகளைக்குறைக்க வேண்டும் என்பது தான். அதுவும், குறிப்பாக புரோகிதர், வைதிக்சபங்கு முதலியவை களுக்காகும் செலவுகளைக்குறைத்து, சிக்கன முறையைக் கையாள வேண்டும் என்பதுதான் இந்தத் திருமணங்களின் முக்கிய நோக்கமாகும். அதனால் தான் பல ஆயிரக்கணக்கான திருமணங்கள் இந்த முறையில் நடந்து கொண்டுவந்திருக்கின்றன. சிக்கனத்திற்காக இந்த முறையில் திருமணங்கள் நடந்துகொண்டிருக்கும் போது சென்னையிலிருக்கும் ஒருவரை திருநெல்வேலிக்குப் போர்ப்பதிவு செய்து கொள்ள வேண்டுமென்று சொன்னால், மேலும், திருநெல்வேலிக்குச் சென்று, குறிப்பிட்ட தாலுகா



7th May 1954] [Sri S. Ramalingam]

விற்குச் சென்று அங்குள்ள தாசில்தாரிடம் பதிவு செய்து கொள்ள வேண்டுமென்று சொன்னால், அதற்கு எவ்வளவு பொருட்செலவுவதென்பதும் என்பதை யோசிக்கவேண்டும். எந்த நோக்கத்திற்காக இந்த சீர்திருத்தத் திருமணங்கள் நடக்கின்றனவோ, அந்த நோக்கம் நிறைவேறு முடியாத நிலையில் இந்த மசோதாவிலுள்ள ஷரத்துகள் இருக்கின்றன. செலவு செய்வதற்குப்பயந்து கொண்டு திருமணங்களைப் பதிவு செய்து கொள்ளாமலிருக்க வேண்டிய நிலைமை தான் இந்த மசோதாவினால் ஏற்படும், என்பதைக் கவனிக்கவேண்டும். ஆகவே, திருமணம் நடந்த இடத்தைச் சேர்ந்த தாலுகாவிற்குச் சென்று ரிஜிஸ்தர் செய்து கொள்வதற்குப் பதிலாக, திருமணம் செய்து கொண்டவர்கள் எந்த இடத்தில் வசிக்கிறார்களோ, அந்த இடத்தைச் சேர்ந்த தாசில்தாரிடமோ, அல்லது குறிப்பிட்ட அதிகாரிகளிடமோ, பதிவு செய்து கொள்ளலாம் என்ற முறையில் இந்த மசோதாவைத் திருத்தவேண்டும்.

“மனுதார் இருக்கக் கூடிய இடத்திலேயே பதிவு செய்து கொள்ள ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். தம்பதிகள் இரண்டு பேரும் உயிருடனிருந்தாலும் இரண்டுபேரும் தாசில்தாரிடம் போய்ப் பதிவு செய்துகொள்வதற்குப்பதிலாக, யாராவது ஒருவர் மனுச் செய்து கொண்டால் போதும், அந்த மனுவின் மீது, சாட்சியங்களின் நம்பிக்கையை கொண்டு, அந்தத் திருமணங்களை அங்கீகாரம் செய்யக்கூடிய முறையில் பதிவு செய்வதற்கு இந்த மசோதாவைத் திருத்தவேண்டும். இது போன்ற பல குறைபாடுகள் இந்த மசோதாவில் இருக்கின்றன, ஆகவே தான் இதை அவசரம் அவசரமாக நிறைவேற்றாமல், பொறுக்குக் கமிட்டியின் பரிசீலனைக்கு விடவேண்டுமென்று கோருகிறோம். இந்த மசோதாவை நாங்கள் ஆட்சேபிக்கவில்லை. ஆனால், இது சபை அங்கத்தினர்களை மட்டும் பொறுத்த விஷயம் அல்ல. நாட்டில் இருக்கக்கூடிய பலதரப்பட்ட சமூகத்தினரும் இதில் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களையும் அபிப்பிராயம் கோரப்படவேண்டும். ஆகவே, மக்களுடைய அபிப்பிராயத்தையும் தெரிந்துகொள்வதற்கு சபைக்கு சந்தர்ப்பம் இருக்கவேண்டுமென்பதற்காகத் தான் இந்த மசோதாவைப் பொறுக்குக் கமிட்டிக்கு விடவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இந்த மசோதாவை ஒன்றிரண்டு மாதங்கள் கழித்து நிறைவேற்றுவதற்குள் பெரிய ஆபத்து ஒன்றும் நேர்ந்து விடப்போவதில்லை. சர்க்கார் இதை ஒத்துக் கொள்வார்களென்று நம்புகின்றேன்.”

10-35  
a.m.

**SRI A. RATNAM :**—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்கள், இந்த மசோதா மிகவும் முக்கியமானது. திருமணங்களைப்பற்றி மனதையசர்க்கார் ஒரு மசோதா கொண்டுவந்திருந்தபோதிலும்கூட, சுயமரியாதைத்திருமணங்கள் செல்லாது என்று நமது ஹை கோர்ட்டார் தீர்ப்புக் கூறியதன்பேரில்தான், சென்னை சர்க்கார் இந்த மசோதாவை கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். இந்த சீர்திருத்த திருமணங்கள், திராவிடத் திருமணங்கள், தமிழர் திருமணங்கள், புரோகிதரில்லாத திருமணங்கள், என்று பல பெயர்களால் அழைக்கப்படும் திருமணங்கள் நமது தமிழ் நாட்டிலே பல ஆண்டுகளாக, குறிப்பாகச் சென்ற முப்பது ஆண்டுகளாக நடைபெற்று வருகின்றன. இந்தத்திருமணங்கள் ஹிந்து நடைமுறைகளை மீறிச் செய்யப் படுவதாலும், ஹிந்து சட்டம் இதற்கு விதி விலக்கு அளிக்காததாலும், இந்த மசோதா கொண்டு வரப்படுவதாகக் சொல்லப்படுகிறது. இந்த மசோதாவை நோக்குங்கால், இனிமேல் இம்மாதிரியான சீர்திருத்தத் திருமணம், அறிவுத்திருமணம், அன்புத்திருமணம், தமிழர் திருமணம், திராவிடர் திருமணம், செய்து கொள்ளக்கூடாது என்ற உள்கருத்தைத்தான் கொடுக்கக் கூடியதாகயிருக்கிறது. காரணம் என்ன வென்றால், இந்த மசோதா இதற்குமுன்பு செய்து கொண்ட திருமணங்கள் செல்லுபடியாவதற்குத் தான் இடம் கொடுக்கிறதேதவிர, இனிமேல் செய்து கொள்ளக்கூடிய திருமணங்களுக்கு இடம் கொடுக்கவில்லை. ஆகையால் இம்மாதிரி திருமணங்களை இம்மசோதா மறைமுகமாகத்தடுக்கிறது.

[Sri A. Ratnam]

[7th May 1954]

“ ஹிந்து திருமணங்களிலே எங்களுக்கு நம்பிக்கை இல்லை. ஏனென்றால், ஹிந்து திருமணம் வைதிகப் புரோகிதரை வைத்து, அக்னியை வளர்த்து, மந்திரத்தைச் சொல்லி, கற்பூரத்தைக் கொளுத்தி, அம்மி மிதித்து, குத்துவிளக்கு, பாணை, சட்டிகள் இன்னும் மற்றவைகளெல்லாம் வைத்து செய்யக்கூடிய சடங்குகளைக் கொண்ட ஒரு திருமணம்; அல்லது, கோவிலில் யக்ஞத்தை வளர்த்து மந்திரத்தைச் சொல்லி நடத்தக்கூடிய ஒரு திருமணமாகும். ஆனால் சுயமரியாதைத் திருமணமோ, ஹிந்துக்களுக்கு அப்பாற்பட்ட திருமணம். ஆரியத் திருமணமல்ல. வைதிகத்திருமணமும் அல்ல. அது ஆரியப் பண்புக்கும் ஆரியக் கலாசாரத்துக்கும், ஆரியக் கலைக்கும் ஆரிய நாகரீகத்திற்கும் அப்பாற்பட்டது. திராவிடப் பண்பையும் திராவிடக் கலாசாரத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டது. எனக்கு 10 நிமிடங்களே கொடுக்கப்பட்டிருப்பதால் clause by clause discussion-ல் அவ்வப்போது விஷயங்களை விரிவாகப் பேசுகிறேன்.

“ நானும் ஒரு சுயமரியாதைத்திருமணத்தை செய்து கொண்டவன். (சிரிப்பு.). நான் நூற்றுக்கணக்கான சுயமரியாதைத் திருமணங்களைச் செய்து வைத்திருக்கிறேன். உதவி சபா நாயகரவர்களும் பல திருமணங்களைச் செய்து வைத்திருக்கிறார்கள். இந்த மசோதாவைக் கொண்டு வந்திருப்பவர் கூட இதிலே அதிகமான பங்கு எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார் என்று பெரியார் மூலமும், மற்றவர்கள் மூலமும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். எனவே, இதை அவசரப்பார்க்க வேண்டிய அவசியமில்லை.

“ நமது மாகாண ஜனத்தொகையில் மூன்றில் ஒரு பங்கு ஆதித்திராவிடர்கள். அவர்கள் ஹிந்து தர்மத்துக்கும், ஹிந்து சாஸ்திரத்துக்கும், ஹிந்து மதத்துக்கும் அப்பாற்பட்டவர்கள். பிராமணர், க்ஷத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்ற நான்கு வர்ணத்தினரும் பிறம்மாவின்னுடைய முகத்திலிருந்தும், புஜத்திலிருந்தும், தொடையிலிருந்தும், பாதத்திலிருந்தும் பிறந்தவர்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆனால், பஞ்சஜாதியினருக்கு இந்த மதத்திலே, சாஸ்திரத்திலே, புராணத்திலே நம்பிக்கை கிடையாது. இந்த நிலையில், ஆதித்திராவிட மக்கள் தமிழகத்தில் ஆயிரக்கணக்கான திருமணங்களை நடத்தி வருகிறார்கள். ஒரே தலைவரின் தலைமையின் கீழ் பல திருமணங்கள் நடத்தப்பட்டு வருகின்றன. இந்தத் திருமணங்களை நடத்துவதன் நோக்கமென்னவென்றால், ‘ஆரிய மதம் ஜாதித் துவேஷத்தை வளர்க்கிறது: திராவிடக்கலையைக் குலைக்கிறது: திராவிடர்களை அழிக்கிறது. ஆதலால் ஆரியத்தில் எங்களுக்கு நம்பிக்கையிலலை. புரோகிதத்தில் நம்பிக்கையிலலை. மந்திரத்தில் நம்பிக்கையிலலை. பாணை சட்டிகளிலே நம்பிக்கையிலலை.’ இந்த மசோதா கடந்த காலத்தில் நடைபெற்ற திருமணங்களைச் செல்லுபடி ஆக்குகிறது. ஆனால் அத்திருமணங்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் ரிஜிஸ்டர் செய்யப்பட வேண்டுமென்ற நிபந்தனையை நிர்ணயித்திருக்கிறது. இன்மேல் நடக்கும் இந்த மாதிரித் திருமணங்களுக்கு இந்த மசோதா இடம் கொடுக்கவில்லை. ஆகவே, ‘ஹிந்து மதத்தில் மூழ்கியிருங்கள். ஹிந்து மதம்தான் உங்கள் சொந்த மதம். வைதிகத்தை வளர்க்கவேண்டும். புராணத்தை வளர்க்கவேண்டும்’ என்று சொல்லப்படுகிறது.

“ தற்காலத்தில் முகம்மதியர்கள் மொட்டையை நீக்கி கிராப் வைத்துக் கொள்கிறார்கள். கோஷாவை நீக்கி நாகரிகமாக உலாவுகிறார்கள். அவர்களுடைய அறிவு விசாலம் அடைந்து வருகிறது. அவர்கள் இன்று பாகிஸ்தானை ஆளும் மக்களாகவும், இன்னும் பல ராஜ்யங்களை ஆளும் மக்களாகவும் திருந்தியிருக்கிறார்கள். ஆனால், இந்த மசோதாப்பிரகாரம், தலைமை மொட்டை அடித்துக் கொண்டு, ‘சுன்னத்’ செய்து கொண்டு, அறிவையும் மொட்டை அடித்துக் கொண்டு, ஆக மூன்று விதத்தில் மொட்டை யாகக்கூடிய நிலைமை ஏற்படுகிறது. இந்த மசோதா ஹிந்து மதத்திற்கு அப்பாற்பட்டுள்ள தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை, குடிவாழ் மக்களை பாதிக்கிறது. ஆகையால் நான் இந்த மசோதாவை எதிரிக்கிறேன். தோழர் ஸ்ரீ ராமலிங்கம் இந்த மசோதாவை பொருக்குக் கமிட்டியின் பரிசீலனைக்கு விடவேண்டுமென்று கொண்டு வந்திருக்கும் திருத்தத்தை நான் ஆதரிக்கிறேன்.



7th May 1954]

[Sri A. Ratnam]

“மத்திய சர்க்கார் திருமண மசோதா வந்தாலும்கூட, இந்தச் சய மரியாதைத் திருமணங்கள் தமிழகத்தில், தமிழ்ப்பெரியார் திரு ஈ. வே. ரா. மூலமும், திராவிடக் கழகம், திராவிட முன்னேற்றக் கழகம், தாழ்த்தப் பட்ட மக்கள் Federation மூலமும் நிகழ்ந்து வருகின்றன. நமது நாட்டில் ஹிந்துக்கள் திருமணம் மட்டும் நடைபெறவில்லை. முகம்மதியர்கள், கிருஸ்த வர்கள், பௌத்தர்கள் திருமணங்களும் நடைபெறுகின்றன. அவர்களுடைய கழகங்களும் தலைவர்களும் அவர்களுடைய திருமணங்களை ஒரு ரிஜிஸ்டரில் பதிவு செய்துகொள்ளுகிறார்கள். இது சட்டப்படி செல்லுபடியாகிறது. அதே முறையில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் Federation தலைவர்களும் கழகங்களும் ஒரு ரிஜிஸ்டர் வைத்துக்கொண்டு அவர்களுடைய திருமணங்களைப் பதிவுசெய்து கொள்ளுகிறார்கள். இத்திருமணங்களையும் ஏன் சட்டப்படி செல்லுபடி யாக்கக்கூடாது? தினம் தினம் இம்மாதிரி நூற்றுக்கணக்கான திருமணங்கள் நடைபெறுகின்றன. சொத்து உரிமை பறிபோகாமலிருப்பதற்காக பதிவுத் திருமணம் செய்துகொள்ளுகிறார்கள். எப்படி முகம்மதியர்களும் கிருஸ்தவர்களும் பௌத்தர்களும் அவர்களுடைய தலைவர்கள் வைத்திருக் கும் பதிவுப் புஸ்தகங்களில் திருமணங்களைப் பதிவுசெய்து கொள்ளுவதினால் அவர்களுடைய சொத்து உரிமைகள் பறிபோகாமல் இருக்கின்றனவோ அதேமாதிரி இந்த சயமரியாதைத் திருமணம், அன்புத்திருமணம், பகுத் தறிவுத்திருமணம், திராவிடர் திருமணம், புரோகிதாற்ற திருமணம், மந்திரமற்ற திருமணம், விஷயத்திலும் சட்டம் இயற்றப்படவேண்டும். அம்மி மிதிப்பது, அருந்திப் பார்ப்பது, அதற்காக பல கதைகளையும் காரணங்களையும் சிருஷ்டிப்பது மிகவும் மோசமானது. ஆரியர்கள், ஹிந்துக் கள் என்று சொல்லிக்கொண்டு நமது நாட்டிலே புகுந்து, பிறகு நம்மை அடிமைகளாக்கி, நம்மை சின்னப்பின்னமாக்கி, மதத்தைப் புகுத்தி, கடவு னையும் சூபங்களையும் காட்டி ஏமாற்றி வந்திருக்கிறார்கள். இந்த விஷயங் களை விளக்க இது நேரமல்ல. இப்பொழுது நான் பேச்சை முடிக்கவேண்டிய கட்டத்திலிருப்பதால் தோழர் ஸ்ரீ ராமலிங்கம் கொண்டுவந்திருக்கும் திருத் தத்தை ஆமோதித்து இம்மசோதாவை, பல விஷயங்களைப் பற்றி யோசிக்க வேண்டியிருப்பதால், பொருக்குக் கமிட்டியின் பரிசீலனைக்கு விடவேண்டு மென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.”

10-46  
a.m.

\* SRI P. SELVARAJ :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, I commend the action of the Government in having brought forward this Bill. The scope of the Bill is to validate certain marriages that have already taken place. Hon. Members of the House are aware of the marriages that have been conducted according to the Swayamariyathai method. The High Court recently declared that such of those marriages as did not conform to the statutes or prescribed rules or customs and usages of the Hindu law were null and void. The Government have come forward with this Bill as early as possible to validate such marriages. As this is the limited scope of the Bill, I do not think any useful purpose will be served by sending it to a Select Committee. Besides, the Central Government are also going to bring forward a measure which will amply fulfil the requirements for regularizing all marriages, under a Special Marriage Bill.

“In the measure that has been brought forward before this House, a convenient procedure is prescribed for the parties to such marriages to have their marriages regularized. This procedure has been criticized on the floor of this House as being too cumbersome and giving much trouble to the parties. There is the Tahsildar to whom the parties should go with two witnesses and report the fact of their marriage. If this procedure is to be made very easy and

[Sri P. Selvaraj]

[7th May 1954]

if only the parties are to go and declare before the Tahsildar that they have been married on such and such a date and that they are husband and wife, there will be a lot of difficulty. We can see that at times even concubinage may be sought to be legitimized. In order to obviate such difficulties a certain procedure has been laid down in the Bill. Registration is a very sane and safe means for the heirs which may be born of such marriages. Otherwise, a lot of difficulty will arise in the future when property questions and the right to inheritance are to be decided."

SRI S. SWAYAMPRAKASAM :—" Sir, I want to know from the hon. Member whether he has said that concubinage has been made a legitimate affair."

SRI K. VINAYAKAM :—" The point which the hon. Member Sri P. Selvaraj was driving at is that concubinage is being legitimized by this Bill."

SRI S. SWAYAMPRAKASAM :—" If the hon. Member has said so, it cannot be correct. It is not the object of the Bill to legitimize what has been illegitimate from the very beginning."

\* SRI P. SELVARAJ :—" Sir, what I meant was that if the correct procedure was not followed and if the witnesses with personal knowledge extending to ten years were not required, sometimes it might so happen that even people who had not been legitimately married would seek to establish that they were husband and wife. So, in order to avoid it, witnesses with personal knowledge extending to ten years have been introduced in the Bill. Sir, I support the Bill and, as the scope of the Bill is only to validate certain marriages, no useful purpose will be served by sending it to a Select Committee. Thank you, Sir."

SRI S. T. ADITYAN :—" Sir, I rise to generally support the principles underlying this Bill. In doing so, I would like to remove certain misconceptions which have been expressed by some of the hon. Members. They suggested that the Hindu form of marriage was over-ridden by the purohits. It is not so. Again, it has been suggested that the Hindu form of marriage is over-ridden by religious ceremonies. I again deny it. It has been again suggested that the Hindu form of marriage is Aryan. I again deny it. If ever there is a very simple form of marriage in the whole world it is the Hindu form of marriage that has been prevalent in this country. Can one imagine anything simpler in form than a Hindu marriage where before a lamp, the husband and wife, their hands locked together, walk seven steps and this is all that is required in the Hindu form of marriage that has been prevalent in our country. This is the form of marriage that has been attacked as being over-ridden by purohits, over-ridden by religious ceremonies and over-ridden by Aryanism.

" Sir, I would like to ask a simple question. What is the alternative that has been suggested? The alternative that is suggested is what is commonly called a marriage with two garlands and a



7th May 1954]

[Sri S. T. Adityan]

speech. Is it simpler than the form of marriage that has been prevalent among the Hindus? Be it said to the eternal credit of Hindu Society and its adaptability that it has invented the simplest form of marriage the world has known. But, what do we find now? With the zeal of reformists, people have come forward to say 'This has been introduced by the Aryans, it is non-Dravidian and, therefore, we want to reform it.' Let them reform it and I have no objection to it provided it is real reform. What can be simpler than the prospective husband and wife walking seven steps hand in hand in public with the intention of getting married? Can registration be simpler than this? No. It can never be. I myself would have accepted the Swayamariyathai marriage with all the zeal of a reformist, provided the matter ended there. But the High Court has held that it is not a valid marriage and would not secure rights of property and inheritance to the heirs. We are, therefore, not considering it now in the spirit of reformists. Hindu society is prepared to accept and has accepted for a very long time the form of marriage called the 'Gandharva marriage' where unknown to the parents of both the boy and the girl and unknown to the whole world, they say to each other 'We shall be husband and wife.' If Hinduism has gone to the extent of accepting the Gandharva form of marriage, we will only be too pleased to accept this new kind of Gandharva marriage before a certain priest now called the 'lecturer.' We are prepared to accept it as one of the forms of Hindu marriage and I have no hesitation in saying that every orthodox Hindu will also accept what is called the Swayamariyathai marriage as one of the forms of Hindu marriage. No other religion will accept it. The Christians would require putting up the bans thrice and the Muhamadans would require it to be entered in the *Daphhtar* but the Hindu with his cosmopolitan outlook, I would submit, is prepared to accept the Swayamariyathai marriage as one of the forms of Hindu marriage.

"But, the question is whether we should accept it in the future also. If a line of distinction between marriage on the one hand and concubinage on the other hand is to be drawn, it has to be drawn somewhere and that is why it has been prescribed that there must be some kind of a declaration. If it can be achieved by laying down certain rules, it is well and good; if it can be achieved by ordinary publication, well and good and if it be by the observance of religious ceremonies, it is again well and good. But, we cannot admit a state where a man and a woman or a man alone can come and say 'Well, I am married to this woman.' Or, it may be that even a woman alone can come and say 'I have been married to such and such a person and have got three children by him.' We require some kind of evidence because the right to property is involved. We would have allowed it and the Hindu religion also would have permitted it but for this right to property. The only question that arose before the High Court was this right to property. The High Court never questioned the intention of the parties to marry each other but only said that the ordinary forms required to be observed to secure the

[Sri S. T. Adityan]

[7th May 1954]

right of inheritance were not in evidence in the particular case. We are, therefore, now providing a mechanism by which the people who have entered into this kind of marriage can provide the evidence which is necessary before a Court of Law. This, I think, is the restricted purpose of this Bill and beyond this it cannot go and it may not be necessary to do so because the existing form of marriage ceremony that we have got is so simple.

“There is only one other matter which I would like to mention and I would finish my speech with it. One of my hon. and learned Friends here raised the point whether it would not be necessary to provide for marriages in which a Hindu married a person of another religious persuasion. I understand, Sir, that all these questions will be dealt with ably when the Bill which has been drafted for this purpose comes before the Parliament. Let us await it. Till then, let us go on with the present Bill before us and let us pass it into law. With these few words, Sir, I have finished the purpose for which I rose.”

11  
a.m.

**SRI K. PARTHASARATHY** :—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த மசோதாவை இந்தச் சபையில் பிரேரித்ததற்காக நான் சர்க்காரைப் பாராட்டுகின்றேன். இந்து திருமணங்களிலுள்ள முக்கியமான அம்சங்களைப்பற்றி மிகவும் தெளிவாகவும், விளக்கமாகவும் எனக்கு முன்பு பேசிய அங்கத்தினர் ஸ்ரீ ஆதித்தன் அவர்கள் எடுத்துரைத்தார்கள். இந்து என்னும் மதம் வைதிக இந்து மதத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு மட்டுமன்றி அதிலிருந்து மாறுபட்ட கருத்துடையவர்களையும் குறிப்பதாக நமது நாட்டில் சட்டமும் நியாயஸ்தலங்களும் கொண்டிருப்பதாக எனக்கு முன்பு பேசிய பல அங்கத்தினர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். கனம் ரங்கசாமி ரெட்டியார் அவர்கள் கூட சட்டத்தில், சீக்கியர்கள், ஜெயினர்கள் எல்லோரும் இந்து மதத்தைச் சார்ந்தவர்கள் என்று இருப்பதை எடுத்துக் காட்டினார்கள். சீக்கியர்கள் இந்து மதத்திலிருந்து பிரிந்து சென்றவர்கள். இந்தச் சபையிலே இப்போது புரோகித மறுப்பும், சடங்குக்கு எதிர்ப்பும் சமீபத்தில் ஏற்பட்டது என்ற முறையில் சிலரால் பேசப்பட்டது. ஆனால் இந்து மதம் ஏற்பட்ட காலம்தொட்டு புரோகித மறுப்பும், சடங்குகளுக்கு எதிர்ப்பும் இருந்து கொண்டு வந்தது. இம்மாதிரியாக புரோகித மறுப்பும், சடங்குகளுக்கு எதிர்ப்பும் நெடுநாட்களாக இருந்து வந்தம்கூட இந்துமதமானது இன்னும் இந்த நாட்டிலே இருந்துகொண்டுவருகிறது. சட்டத்திலே நியாயஸ்தலங்களில் பெரும்பாலான மக்களை அது ஆட்கொண்டுதான் இருக்கிறது. ஆனால் கனம் அங்கத்தினர்களுக்கு இம்மாதிரியாக இந்து மதத்தினுடைய எல்லாக் கொள்கைகளையும் பின்பற்றாதவர்களையும் இந்து என்பதால் ஏதாவது கஷ்டம் நேருமோ என்ற சந்தேகம் இருக்க வேண்டிய அவசியம் ஒன்றுமில்லை. ஏனென்றால் நமது நாட்டில் இந்துக்களைப் பொறுத்தமட்டில் இந்து சாஸ்திரங்களை பின்பற்றினாலும்கூட, நியாயஸ்தலங்களில் அவர்களுடைய பழக்கவழக்கங்களைக் கொண்டு அவர்களுடைய காரியங்களை நிர்ணயிக்கும்படி கோர்ட் தீர்ப்புகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அந்தந்தப் பிரதேசங்களிலுள்ள மக்கள் அவரவர்களுடைய வேறுவேறான பழக்கவழக்கங்களைக் கையாண்டு வந்திருக்கிறார்கள். நியாயஸ்தலங்களை நோக்கும் போது, ஒரு குறிப்பிட்ட வகுப்பினர் பழக்கவழக்கங்களையும், அவர்கள் வாழும் இடங்களிலுள்ள பழக்கவழக்கங்களையும், சமூகத்திலே கையாண்டு வருபவையையும் பார்த்து, நீண்டகாலத்தாயும் யாவரும் கடைப்பிடிப்பனவாயும் இருத்தல் இருந்த சட்டத்திற்கு எவ்வளவு மதிப்பு உண்டோ அவ்வளவு மதிப்புக் கொடுத்து அந்த மக்களை அந்த பழக்கவழக்கங்களைக் கொண்டு அவர்களுடைய விவகாரங்களை தீர்த்து வைத்திருக்கிறார்கள். இதை கனம் அங்கத்தினர்கள் அறிந்திருக்கக்கூடும்.



• 7th May 1954]

[Sri K. Parthasarathy]

“ நடுநீட்டுத் தாலி என்று ஒருமுறை கையாளப்பட்டு வருகிறது. ஆனால் இது இந்து சாஸ்திரப்படிக்கான முறையல்ல. இருந்தாலும் இந்த முறை அங்கீகரிக்கப்பட்டு அந்த முறையில் பல திருமணங்கள் செய்யப்படுகின்றன. அவைகள் செல்லத்தக்கவை என்று நியாயஸ்தலங்கள் தீர்ப்புசெய்திருக்கின்றன. இன்னும் கனம் அங்கத்தினர்களுக்கு ஒரு ருசிகரமான விஷயம் சொல்ல விரும்புகிறேன். என்னுடைய தொகுதியில் மலையாளிகள் என்று சொல்லப்படுகின்ற ஒரு வகுப்பினர் வாழ்ந்து வருகின்றனர். ஆனால் அவர்கள் சட்டப்படி இந்துக்கள்தான். அவர்களுடைய திருமணத்திலே ஒரு புதிய முறை கையாளப்படுகின்றது. அதாவது ஒரு கட்டில் போடப்படுகின்றது. அந்தக் கட்டிலிலே ஆணையும், பெண்ணையும் ஒன்றாக உட்கார வைக்கப்படுகின்றது. பின்னர் வேறு ஒருவர் ஒரு துப்பாக்கியால் சுருகிற்ருர். சுட்ட உடனே தாலி கட்டப்படுகிறது. இது ஒருவகையான திருமணம். இதுவும் அங்கீகரிக்கப்பட்டுத்தான் இருக்கிறது. இதை மக்கள் கையாண்டு வருகிறார்கள். இம்மாதிரி பழக்கவழக்கங்களையும் அங்காங்கே குறிப்பிட்ட சமூகத்தினர் கடைப்பிடிக்கும் முறைகளையும் நியாயஸ்தலம் அங்கீகரித்து மக்களுக்கு எந்தவிதமான தீங்கும் வராத முறையில் இதுவரையிலும் நடந்துவந்திருக்கிறது. அப்படியானால் இப்போது இந்தமாதிரியான சட்டம் கொண்டு வரப்படவேண்டியதன் காரணம் என்ன என்று ஒரு சந்தேகம் எழலாம். தங்கள் சமூகத்திலே இதுவரையிலும் கையாளப்படாத முறைகளை சில சமூகத்தினர், சில குறிப்பிட்ட மக்கள், கையாண்ட காரணத்தினால் இந்தத் திருமணங்கள் செல்லுபடி ஆகுமோ ஆகாதோ என்ற ஐயப்பாடு எழுந்தது. அந்த ஐயப்பாட்டிற்கு சென்னை உயர்நீதி மன்றம் தீர்ப்புக் கூறும்போது செல்லத் தக்கதல்ல என்று தீர்ப்பளித்தது. எனினாலும் இந்த முறையானது சம்பந்தப்பட்டவர்களின் சமூகத்தின் பழக்கமாகவோ பிரதேசத்தின் பழக்கமாகவோ அதற்கு முன்பு இருந்ததிலேயே என்பதுதான். கனம் அங்கத்தினர் ஆதித்தன் அவர்கள் ஹோமம் அதாவது திருவிளக்கு வைத்து திருமணம் நடப்பது வழக்கமென்று கூறினார்கள். அதோடு சப்த விதி அதாவது 7 அடிதூரம் கைப்பிடித்து நடப்பது போன்ற திருமண வழக்கத்தைச் சொன்னார்கள். இம்மாதிரியான எளிய சடங்குகூட இல்லாத திருமணமே செல்லுபடியாகாது என்று முடிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. ஆனால் இப்போது இம்மாதிரியாக பலவிதமானத் திருமணங்கள் செய்யப்படுகின்றன. ஆனால் இதற்கு எல்லாம் முக்கியமான இரண்டு காரணங்கள் உண்டு என்று கூறலாம். கனம் ராமலிங்கம் அவர்கள் இதற்கு முக்கிய காரணம் பெருளாதார குறைபாடுதான் என்றார்கள். பெரும்பாலும் இம்மாதிரியாக நடைபெறுவதற்கு முக்கிய காரணம் பெருளாதாரக் குறைபாடுதான் என்பது என்னுடைய கருத்துமாகும். இம்மாதிரியான திருமணங்கள்கூட பெரும்பாலும் இந்த சாஸ்திரத்தில் நம்பிக்கை உள்ளவர்களே கையாண்டு வருகிறார்கள். பூராவும் புரோகித மறுப்புத் திருமணமென்றோ, திராவிடக்கழகத் திருமணம் என்றோ, திராவிட முன்னேற்றக்கழகத் திருமணமென்றோ சொல்லி விட முடியாது. இந்தக் கழகத்தைச் சாராத பலர் இம்மாதிரியானத் திருமணங்களை பெருளாதார குறைவால் செய்துக்கொள்ளுகின்றனர். இம்மாதிரியாக பல திருமணங்கள் நடப்பது எனக்குத் தெரியும். இந்து சாஸ்திரத்தை ஒத்துக்கொண்டு மதிப்பவர்கள் அநேகர் அந்த முறையிலே ஒரு கோயிலுக்குப் போய் அங்கே தெய்வத்தின் முன்பாக மாலையாற்றிக் கொண்டு திருமணங்கள் நடத்துகிறார்கள். ஆகவே புரோகிதத்தை எதிர்க்கும் சமூகத்தினர்தான் அல்லது தெய்வத்தினுடைய சடங்குகளையெல்லாம் எதிர்ப்பவர்கள்தான் இந்தத் திருமணங்களைச் செய்துக்கொள்ளுகிறார்கள் என்று சொன்னால் அது மிகவும் தவறானது. நம்முடைய நாட்டிலே அதுவும் குறிப்பாக நம்முடைய ராஜ்யத்திலே திருமணத்திற்காக மக்கள் செலவு செய்ததான் கடன் பளுவை அதிகமாக ஏற்றுக்கொள்ளுகின்றனர். அதிலும் கிராமங்களிலே உள்ள ஹரிஜன மக்களும், இதர சாதாரண மக்களும் திருமணம் செய்வதற்காக 100, 200 ரூபாய்கள் கடன் வாங்கி பின்னர் அதைத் திருப்பிக் கொடுக்கமுடியாமல் அடிமைகளைப் போல வேலைசெய்துகொண்டு வருகிறார்கள். சிலர் இம்மாதிரியான கடன் வாங்குவதற்கு பயந்து, ஊரிலே கலியாணம் செய்துகொண்டால் அவ்வுரிலே

[Sri K. Parthasarathy]

[7th May 1954]

உள்ள நண்பர்களையும், சுற்றத்தார்களையும் கூப்பிட வேண்டும், அவர்களுக்கு சாப்பாடு போடவேண்டும், அதனால் அதிகச் செலவு ஏற்படும் என்று தங்கள் ஊருக்கு 4 அல்லது 5 மைல்களுக்கு அப்பாலுள்ள கோயில்களுக்குச் சென்று அங்கு தெய்வத்தின் முன்பாக திருமணம் செய்து கொள்ளுகிறார்கள். இம்மாதிரியாக பல திருமணங்கள் நடக்கின்றன. ஆகையினாலே இப்போது சட்டத்திற்கு புறம்பாக நடக்கின்ற திருமணங்கள் எல்லாம் சுயமரியாதைத் திருமணங்கள்தான் என்று சொல்வதற்கு இல்லை. பொருளாதாரக் காரணத்திற்காகத் தான் இவ்வாறு அதிகப்படியாக நடந்துவருகின்றன. எனவே இப்போது ஏற்கனவே செய்யப்பட்டிருக்கும் திருமணங்கள் செல்லுபடியாக வேண்டுமென்பதற்காக இப்போது இந்தச் சட்டம் கொண்டுவருவது மிகவும் பொருத்தமானதும், சரியானதுமாகும். இனிமேலும் இம்மாதிரியான திருமணங்கள் நிச்சயமாக நடக்கப் போகின்றன. அதற்கான காரணங்கள் இருக்கின்றன என்று கனம் அங்கத்தினர்கள் சிலர் கூறியிருக்கிறார்கள். ஆகையாலே அம்மாதிரித் திருமணங்கள் எப்படி செல்லுபடியாக்கப்பட வேண்டுமென்று கவனிக்க வேண்டியிருக்கிறது. இது சம்பந்தமாக இப்போது பார்லிமென்ட்டில் ஒரு மசோதா யோசனையில் இருந்து வருகிறது. அந்த மசோதாவின் ஷரத்துக்கள்படி ஏற்கெனவே நடந்த திருமணங்கள் எல்லாம் ரிஜிஸ்டர் செய்யப்படலாமென்று சொல்லலாம். அந்த பில்லில் சேப்டர் 3-ல் அம்மாதிரி ஏற்கனவே நடைபெற்ற திருமணங்களுக்கூட பதிவு செய்யப்பட்டு செல்லுபடியாக்கப்பட்டிருக்கிறது. 15-வது கிளாசிலே எல்லாவிதத் திருமணங்களையும், ஏற்கனவேயுள்ள 1872-வது வருஷத்திய சட்டப்படி செய்தவை தவிர மற்ற எல்லாவிதத் திருமணங்களையும் பதிவு செய்து கொள்வதற்கு ஒரு சட்டம் ஆலோசிக்கப்படுகிறது. இதிலே ஒரு சின்ன கஷ்டம் இருக்கிறது. அந்த சட்டத்தின்கீழ் பதிவு செய்து கொள்ளுகின்ற திருமணங்கள் பதிவு செய்த தேதியிலிருந்துதான் செல்லுபடியாகத் தக்கவை. ஆனால் அந்த திருமணம் புரிந்து கொண்டவர்களுக்கு பிறந்த குழந்தைகள் சட்டப்படி பிறந்தவை legitimate என்று இருக்கிறது. இருந்தபோதிலும்கூட சில கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. அதாவது அவர்களுடைய ஏக குடும்பத்திலிருந்து பிரிக்கப்பட வேண்டுமென்றும், அவர்களுடைய சொத்துக்களுக்கு வாரிசு முறை கொண்டாடுவதில் Indian Succession Act விதிகளைக் கையாள வேண்டுமென்றும் இருக்கிறது. அம்மாதிரி புதியதாக சொல்லப்படுகின்ற Indian Succession Act படி சொத்துக்களில் பெண்கள் உரிமையுடைய விரும்ப மாட்டார்கள். மேலும் தங்களுடைய ஏக குடும்பத்திலிருந்து பிரிந்துக் கொள்ளவும் மாட்டார்கள்.”

(At this state Mr. Speaker resumed the Chair.)

11-10 a.m. SRI M. NARAYANA KURUP :—“ Mr. Speaker, Sir, I rise only to express a lurking apprehension in my mind which I hope is unfounded. The point which I want to place before this House is this. Suppose X, a man and Y and Z, two women are all dead. Suppose the children of Y with X come to a Tahsildar together with some respectable witnesses and say that they were begotten by X and Y and that they are the legitimate children of X and Y. Similarly it would not be very difficult to get respectable witnesses for the children born of X and Z. They may also claim that they are the legitimate children of X and Z. That contingency is not inconceivable because we have known famous cases like the Bhowal Sanyasi case. As has been repeatedly expressed, there is ample scope for false registration. But all the same it should be remembered that by such registration, we confer a valuable status on false claimants. Therefore, it is a serious matter which is likely to happen when the death has occurred long ago. In this Bill, there



7th May 1954] [Sri M. Narayana Kurup]

is no provision to meet such contingencies or such happenings. Even for this status to be allowed, I would submit that all processes which have to be gone through before the status could be conferred upon the concerned persons, should be gone through. Proper enquiry should be made. Suppose I go to a court and claim ownership of a certain individual's property by succession. Then I have to apply to the court. Then the contents of my application are published. If anybody objects to it, any heir or individual, then he is given the opportunity to speak in court and the court records his objection. This can be done very understandably. Two persons may go with two witnesses and keep the real heir out of the picture. These false heirs may claim the property by getting the past marriage registered. That is the real apprehension that is lurking in my mind. Where there are such disputed cases or where the marriage is questioned, there is no provision in this Bill to decide such cases. I believe the lacuna or omission to provide some form of procedure for such cases is a very serious omission and is likely to end in trouble in future disputes."

\* SRI N. MOUNAGURUSWAMI NAIDU :—“ Mr. Speaker, Sri I wel come the spirit in which the Bill has been brought before the House. At the same time, I would like to submit that there are very serious defects in the drafting of the Bill. Clause 2 defines what a non-conforming marriage means. Under the cover of non-conforming marriages, I would submit certain marriages which would be otherwise illegal could be easily legalized. For example, under the present law when a first wife is alive, if a man takes a second wife the marriage would be illegal and void. But under the present Bill, such a marriage also is likely to become a non-conforming marriage because the definition is so worded. So the second marriage is legalized by the present clause 2. Such non-conforming marriages could be registered under clause 4 of the present Bill. It practically amounts to this. A marriage which is otherwise illegal, which is not recognized by law, is now made legal once it is registered. Therefore, I would request the Government to make it clear that marriages which are otherwise illegal would not be legalised by the present Bill. It can be easily done by inserting some words like ‘competent to contract a valid marriage’ immediately after the words ‘at which a Hindu man and a Hindu woman’ and before the words ‘went through a form of marriage’ occurring in line of clause 2 of the present Bill.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ I would like to point out the hon. Member that, because of what is stated in line 8 of clause 2, viz.,

‘by which the parties concerned intended to become lawfully wedded husband and wife with the rights and obligations . . .’

there could not be any doubt that a man's marriage with a second wife when the first wife is alive could be made lawful by the present Bill.”

[7th May 1954]

SRI N. MOUNAGURUSWAMI NAIDU :—“ I would therefore submit that a suitable provision should be made in the present Bill itself by which it could be clearly laid down that a marriage which is otherwise illegal could not be legalized by the present Bill.

“ Clause 4 prescribes the procedure for registration of non-conforming marriages. Under clause 4, if an individual appears before a Tahsildar with an application that his mother was living with another individual as wife and husband, and if he produces two respectable witnesses to testify to that effect, the Tahsildar has no other go but to register that marriage. Therefore, there is room for the parties committing fraud. It is not very difficult to get witnesses. The only remedy left is for the parties affected by such registration to go to court and file a suit and prove that that marriage was not a valid marriage at all. Therefore, my submission to the Government is that as soon as such applications are received by the Tahsildar, he must be directed to give due publicity to it either by publishing it in the Local Gazette or Central Gazette. He must send printed copies of such an application to all the relatives of the deceased person. The Tahsildar should be directed to hear the views of the relatives concerned to arrive at the truth whether the concerned parties were competent to contract a marriage and were living as husband and wife. Only after such an enquiry and only if he is satisfied that the concerned parties were living as husband and wife should be authorise to register such a marriage. A similar provision is found in the Indian Succession Act. It could be safely applied in the case of these marriages also. Immediately after a marriage has been registered, publicity should be given to it. A list of such marriages should be published in the gazette. Copies of it should be sent to the relatives of the deceased.

“ I submit to Government to consider these points and make suitable alterations in the present Bill. I also thank you, Mr. Speaker, for having given me an opportunity to speak on this Bill.

11-20  
a.m.

\* SRI T. SHANMUGAM :—“ கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த சுயமரியாதைத் திருமணம் எப்படி ஏற்பட்டதென்றால், ஹிந்துக்கள் திருமணங்களில், நெருப்பைக் கொளுத்தி, மக்கள் சாப்பிடக்கூடிய நெய்யை அந்த நெருப்பில் ஊற்றி, பகலிலே அருந்தித் தெரிகிறது என்று புனுகு, இன்னும் பலவிதமான அனுவசியச் சடங்குகளைச் செய்துவருவதால், அச்சடங்குகளை நீக்கி திருமணம் செய்துகொள்ள தமிழர்கள் முன்வந்துள்ளார்கள். ‘ஹிந்துச் சட்டம்,’ ‘ஹிந்துச் சட்டம்’ என்று சொல்லுவதினாலேயே, திராவிடர்கள் தாங்கள் ஹிந்துக்களல்ல என்று கூட சொல்லுகிறார்கள். ‘ஹிந்து’ என்று ஒருவர் ஒப்புக்கொண்டால், பிராமணர், கூத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்ற பாகுபாட்டையும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். பிராமணர் உயர்ந்தவர், அதற்கு அடுத்தபடியாக கூத்திரியர், அதற்கு அடுத்தபடியாக வைசியர், கடைசியாக சூத்திரர் என்பதை சட்டத்தில் இருக்கிறபடி ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். இதையெல்லாம் பார்த்தபிறகு தான், சுயமரியாதைக்காரர்கள் (Self-respectors)—சுயமரியாதை ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் இருக்கவேண்டும், அவர் காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்தவரானாலும்கூட, கம்யூனிஸ்ட் கட்சியைச் சேர்ந்தவரானாலும்கூட, திராவிடக்கட்சியைச் சேர்ந்தவரானாலும்கூட—இம்மாதிரி அனுவசியச் சடங்குகளெல்லாம் கூடாது, ஒருவன் ஒருத்தியை மணப்பதற்கு இச்சடங்குகள் தேவையில்லை, பணச்செலவு இல்லாமல் சுருக்கமாக செய்துகொள்ளலாம்



7th May 1954]

[Sri T. Shanmugam]

என்ற அடிப்படையில் இத்திருமணங்களை நடத்திவருகிறார்கள். ஆனால் இத்திருமணங்களெல்லாம் செல்லுபடியாகாது என்று யாரோ ஒரு High Court Judge தீர்ப்பளித்துவிட்டாராம்.”

MR. SPEAKER :—“கனம் அங்கத்தினர் ஹைகோர்ட்டு தீர்ப்பு களைப் பற்றி criticise செய்யக்கூடாது.”

\*SRI T. SHANMUGAM :—“ஒரு ஜட்ஜ் சொன்ன அபிப்பிராயத்தை மற்றொரு ஜட்ஜ் ஒப்புக்கொள்வதில்லை. ஒரு ஜட்ஜ் இந்தத் திருமணங்களெல்லாம் சட்டப்படி செல்லுபடியாகாது என்று சொல்லிவிட்டதன் காரணமாக எல்லாத் திருமணங்களையும் ரிஜிஸ்டர் செய்யவேண்டுமென்று சர்க்கார் ஒரு சட்டம் கொண்டுவருவதை நான் எதிர்க்கிறேன். சுயமரியாதைத் திருமணம் எப்படி வந்ததென்றால், சுயம்வரம் எப்படி வந்ததோ அதேமாதிரியாகத்தான் என்று நினைக்கிறேன். சுயம்வரத் திருமணங்கள் செல்லுபடியாகாமல் போயிற்று? சீதை ராமனை மணந்தது எப்படி? சும்மா ஒரு மாலைையைப்போட்டுத்தான். அதை புராணத்தில் சிறப்பாக எழுதியிருக்கிறார்கள். நான் தமயந்தியை மணந்தது எவ்வாறு? துஷ்யந்தன் சகுந்தலை திருமணம் நடந்தது எப்படி? எல்லாம் மாலைையைப் போட்டுத்தான். இத்திருமணங்கள் எல்லாம் செல்லுபடியாகும்பொழுது சுயமரியாதைத் திருமணங்கள்மட்டும் செல்லுபடியாகாது என்று சொல்லப் படுகிறது ஏனே!”

SRI P. G. KARUTHIRUMAN :—“On a point of order, Sir, ‘மாலை, மாலை’ என்று கனம் அங்கத்தினர் சொன்னாரே, அத்திருமணங்களுக்கு தலைமை வகித்தவர்கள் யார் யார் என்று கேட்க ஆசைப்படுகிறேன்.”

\*SRI T. SHANMUGAM :—“தலைமை வகித்தவர்கள் அவர்களுடைய தாய் தந்தையர்கள். அப்படித்தான் இப்பொழுதும் நடக்கிறது. தாய் தந்தையர்கள் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். ஆகவே இத்திருமணங்களெல்லாம் செல்லுபடியாகாது என்றும் அவைகள் ரிஜிஸ்டர் செய்யப்பட வேண்டுமென்றும் ஒரு சட்டம் கொண்டுவருவது தகாது. அப்படி ரிஜிஸ்டர் செய்ய வேண்டுமென்றால் எல்லாத் திருமணங்களையும் ரிஜிஸ்டர் செய்ய வேண்டும். அப்படிச் சட்டம் கொண்டுவருவதை நாம் ஆட்சேபிக்கவேண்டியதில்லை. ஒரு அய்யர் வந்து; சமஸ்கிருத பாஷையில் மந்திரத்தைச் சொல்லி, நெருப்பில் நெய்யை ஊற்றி, புளுகையெல்லாம் சொல்லி செய்யும் திருமணம்தான் செல்லுபடியாகுமா? (சிரிப்பு.) இதுதான் நமது சர்க்கார் செய்க்கூடிய காரியம்? ஸ்ரீ ராஜகோபாலாச்சாரியார் முதல் மந்திரியாக இருந்தபோது இந்த மசோதாவைக் கொண்டுவந்தார். இந்தச் சர்க்காராவது இந்தக் காரியத்தைச் சரியாகச் செய்யவேண்டும். எல்லாத் திருமணங்களையும் ரிஜிஸ்டர் செய்யவேண்டுமென்று சொல்லுவதில் எனக்கு ஆட்சேபமில்லை. சுயமரியாதைத் திருமணம் என்று இரண்டு சாட்சிகள் கோர்ட்டில் சொல்லிவிட்டால் அதை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டுமென்று சொல்லட்டும், தாசில்தார் முன்னிலையில் இரண்டு சாட்சிகள் சுயமரியாதைத் திருமணம் நடந்தது என்று சொல்லிவிட்டால் அதைத் தாசில்தார் ஒப்புக் கொள்ளலாம்—என்று மசோதா கூறுகிறது. அப்படியிருக்க அதே இரண்டு சாட்சிகள் சொல்லுவதை கோர்ட்டு ஏன் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடாது? சுயமரியாதைத் திருமணம் என்று சொன்ன மாத்ரத்திலேயே கோர்ட்டார் அதை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும் என்று சட்டம் வரவேண்டும்.

“கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ பார்த்தசாரதி அவர்கள் பேசும்பொழுது, கோவிலுக்குப்போய், சுவாமி என்று சொல்லக்கூடிய ஒரு உருவத்தின் முன்னிலையில் மாலை மாற்றிக்கொண்டு திருமணம் செய்துகொண்டால் அது செல்லுபடியாகுமென்று சொன்னார். வேறு ஒரு சடங்குகளுமில்லாமல் சுவாமி இருக்கிறது என்று சொல்லக்கூடிய கோயிலில் மாலைகளை மாற்றி அல்லது ஒரு கயிறறைக்கட்டிக்கொள்ளும் திருமணம் செல்லுபடி

[Sri T. Shanmugam]

[7th May 1954]

யாகும்பொழுது, 'சுயமரியாதைத் திருமணம்' என்று சொல்லுவது இலேயே, அந்தத் திருமணம் செல்லுபடியாகாது என்று சொல்லுவது மிகவும் வருந்தத்தக்க விஷயம்.

"இப்பொழுது ஒரு கேஸ் நடக்கிறது. சேத்தூர் ஜமீன்தார் . . ."

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—"The matter is sub-judice."

\* SRI T. SHANMUGAM :—"அப்பேர்ப்பட்ட காரியங்களெல்லாம் செல்லுபடியாகும்பொழுது சுயமரியாதைத் திருமணம் மட்டும் ஏன் செல்லுபடியாகாது? இதைச் சர்க்கார் நன்றாகக் கவனிக்கவேண்டும். சட்டம் எப்படி ஏற்படுகிறது? நமது பழக்கவழக்கங்களை முன்னிட்டுத்தான் சட்டம் ஏற்படவேண்டும்? சட்டத்தை முன்னிட்டு பழக்கவழக்கங்களால். இந்த வழக்கம் 30 வருஷங்களாக இருக்கிறது. Limitation சட்டப்படி கூட 12 வருஷங்கள் தான் காலவரை ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே, 30 வருஷகாலமாக நடைபெறும் இத்திருமணங்களை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். அதற்கு மாறாக ரிஜிஸ்டர் செய்துகொண்டால்தான் செல்லுபடியாகும் என்று சொல்லுவது சுயமரியாதைக்காரர்களை புண்படுத்துவதாகும். எதிர்ப்புக்கத்தில் இருப்பவர்கள்கூட இம்மாதிரி திருமணங்களை நடத்தி இருக்கிறார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். அதை நான் நிரூபிக்கமுடியும். ஆகவே கோர்ட்டில் இரண்டு சாட்சிகள் சாட்சியம் சொன்னாலேயே, இந்தச் சுயமரியாதை திருமணங்கள் செல்லுபடியாகுமென்று சட்டம் நிறைவேற்ற மாறு சர்க்காரைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்."

\* SRI K. P. KUTTIKRISHNAN NAIR :—"Mr. Speaker, Sir, I wish to point out that it will be risky if this Bill is referred to a Select Committee. You know, Sir, this form of marriage has been prevalent in Tamil Nad for the last twenty years and innumerable families will be affected by the decision of the High Court. This Bill seeks only to validate those marriages that have taken place during these few years and any delay in passing this measure may cause hardship to the off-springs arising out of such marriages. Now, if somebody dies, his property will naturally descend to his heirs under the law which is prevalent at the time of his death and it will be very difficult to take away that right from the persons in whom this right is already vested. So, it is absolutely necessary that this Bill should be passed into law as early as possible."

"In this connexion, certain fears were expressed by non-Members while discussing the provisions of the Bill. The hon. Member Sri Narayana Kurup has stated that an elaborate enquiry has to be provided for in this Bill because the enquiry is in respect of property which may be vast and as such, people will be interested in adducing evidence or rather false evidence, and disputes may arise in respect of such matters. Sir, it is known to all lawyers that there is always a right to declare that a property belongs to such and such persons and that there is a right to declare that a marriage between such and such persons is a valid marriage. This right is vested with the Civil Court irrespective of such legislation. So, no apprehension need be had in respect of that."

"It was also pointed out that these formalities were not necessary since they would entail difficulties for the parties concerned. On the other side, it was also expressed that more rigorous formalities of registration had to be resorted to. A *via media* is absolutely



7th May 1954] [Sri K. P. Kuttikrishnan Nair]

necessary. More formalities will result in a costly procedure for individuals and it will also be impossible for them to exercise all the rights in different forms or formalities. A less costly procedure has to be adopted and that is why minimum things are contemplated in this Bill.

“ There was also a fear expressed that a marriage which otherwise was not valid might be construed as a valid marriage under the provisions of this Bill. Nothing of that sort can happen because this is only a validating legislation which validates marriages that have taken place during these twenty years, which are known as *Swayamariyathai marriages*. So, it can never validate an illegal act or an illegal marriage. I wish to submit that the Bill as it is conforms to all the necessary things that are expedient under the present circumstances and delay in passing it will cause more harm than good. So, I would press that this may be taken up immediately so that the least harm may be done in the mean time.

“ I have to thank you, Sir, for having given me this opportunity to speak.”

SRI A. GOVINDASAMY NAYAGAR :— “ கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இப்பொழுது கொண்டுவந்திருக்கும் முறைப்படியில்லாத விவாகத்தை செல்லுபடியாக்கும் பதிவு செய்யும் மசோதாவின் தலைப்பைப் பார்க்கும்போது வருத்தமாகவே இருக்கிறது. இந்து மதப் பாதுகாப்புக்கான ஏற்பாடுகளுடன் இந்த சர்க்கார் இயங்குகின்றது. சடங்குப்படி நடக்கும் திருமணம் சுயமரியாதைக்கும் பகுத்தறிவுக்கும் மாறுபட்டு இருக்கிறது. இந்த மசோதாவைக் கொண்டுவந்திருக்கின்ற கனம் மந்திரியவர்களைக் கேட்கிறேன். நமது சர்க்கார் மதசார்பற்ற சர்க்கார். பின் மதத்தை ஒழித்துவிட்டோம் என்று சொல்லிக்கொண்டு, மதச் சடங்குப்படி திருமணம் செய்தால்தான் முறை என்று சொன்னால் என்ன அர்த்தம்? இந்த வித்தியாச நிலைமை ஏன்? இதைத்தான் திரு. ஷண்முகம் அவர்கள் சுட்டிக் காட்டினார். சாஸ்திரங்களைப் பார்க்காமல் எப்படி திருமணம் செய்வது என்பது தடையாய் இருக்கிறது. திருமணம் என்பது அக்கினி வளர்ப்பதும், அரசாணிகால் சுற்றுவதும், அம்மி மிதிப்பதும் போன்ற சடங்குகள் செய்தால்தான் திருமணம் என்று புரோகிதர்கள் சொல்லுவார்கள். அப்படிப்பட்ட திருமணம்தான் கோர்ட்டில் செல்லுபடியாகும். இந்த திருமணத்திற்கு முப்பது முக்கோடி தேவர்களும், 48,000 ரிஷிகளும் சாட்சியாக இருக்கிறார்கள். ஆனால் கணவனுக்கு கைவிடப்பட்ட பெண் கோர்ட்டில் நிற்கும்போது திருமணத்திற்கு சாட்சியாக வைக்கப்பட்ட அந்த முப்பது முக்கோடி தேவர்களும் ரிஷிகளும் அக்கினி பகவானும் எங்கே போகிறார்களோ தெரியவில்லை. கருத்திருமணம் அவர்கள் திருமணங்களுக்கு யார் தலைமை தாங்குவது என்று கேட்பார்கள். ஏன் அவரோ கூட தலைமை தாங்கி நடத்தலாம். தவறு ஒன்றுமில்லை. கனம் மந்திரி சப்ரமணியம் அவர்களே தலைமை தாங்கி பல திருமணங்களை நடத்தி வைத்திருக்கிறார். யார் வேண்டுமானாலும் செய்யலாம். பெற்றோர்களும் உறவினர்களும் செய்யலாம். தலைமை தாங்கித்தான் செய்ய வேண்டுமென்ற அவசியமும்மில்லை. அதை விட்டு விட்டு புரோகிதத் திருமணத்திற்கு ஆக்கம் தேடுகின்ற முறையிலே இப்போது கொண்டுவந்திருக்கும் திருமண முறை சரியல்ல. தவிர முப்பது வருஷ காலமாகப் பிரசாரம் செய்யப்பட்டு ஆங்காங்கு சுயமரியாதைத் திருமணம் நடத்தி வந்ததின் காரணமாகத்தான் இது இவ்வளவு தூரம் செல்வாக்கடைந்து பரவிற்று. ஏதோ கோர்ட்டில் இந்த திருமணம் செல்லுபடியாகவில்லை என்ற காரணத்தினால் இந்த மசோதா இங்கு வரப்பட்டிருக்கிறது. கடவுள் நம்பிக்கையுள்ளவர்கள் செய்து கொள்ளுகின்ற திருமண முறை வேறு. சுயமரியாதை

[Sri A. Govindasamy Nayagar] [7th May 1954]

முறையில் திருமணம் செய்துகொள்ளுகின்ற முறை வேறு. இதைப்போய் தவறு என்று எப்படிச் சொல்ல முடியும். சுப்ரமணியம் எப்படித் திருமணம் புரிந்துகொண்டார்.”

**SRI M. PALANIYANDI** :—“ எந்த சுப்ரமணியம் ? மந்திரி, சுப்ரமணியமா ? ” (சிரிப்பு.)

**SRI A. GOVINDASAMY NAYAGAR** :—“ மந்திரி சுப்ரமணியத்தைச் சொல்லவில்லை. திணைப்புனத்திலே ஆலோலம் பாடிக் கொண்டிருந்த வள்ளியை மணந்த சுப்ரமணியத்தைத்தான் சொல்லுகிறேன். தன்னுடைய அண்ணனாகிய விநாயகரை யானையாக வரவழைத்து வள்ளியைப் பயமுறுத்தி மணந்தாரே. அந்த சுப்ரமணியத்தைச் சொல்லுகிறேன். பலவந்த முறையிலே இந்த திருமணம் நடந்தது. அந்த மாதிரி நடத்தவேண்டும் என்று சொல்கிறார்களா ? தோழர் ஷண்முகம் அவர்கள் பேசும்போது சகுந்தலையைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டார். அந்த சகுந்தலையானவள் யார் ? ”

**THE HON. SRI S. S. RAMASAMY PADAYACHI** :—“ ஒரு அங்கத்தினர் தனக்குக் கடவுள் மீதும் மதத்தின் மீதும் நம்பிக்கை மில்லை என்ற காரணத்திற்காக இதர அங்கத்தினர்களைப் பாதிக்கும் வகையில் பேசலாமா ? ”

**SRI A. GOVINDASAMY NAYAGAR** :—“ கனம் மந்திரி அவர்களுக்கு திடீரென்று கடவுள் பக்தி புதிதாக வந்திருப்பது அனைவருக்கும் தெரியும். (சிரிப்பு.) அவர் புதிய பக்தியுடன் கோவிலுக்குச் செல்லுவதும் எல்லோருக்கும் தெரியும். புதிதான மந்திரியானவர்கள் கோவிலுக்குப் போய் வருவது சகஜமாய் இருக்கிறது. இதற்கு ராமசாமிப் பண்டயாச்சி விதி விலக்கல்ல. இது நிற்க.

“ சகுந்தலையானவள் யார் ? தேவலோக மாதான மேனகை பூலோக ரிஷியான விசுவாமித்திரரை காதல் புரிந்து அவர்களுக்குப் பிறந்தவள் சகுந்தலை. அந்த சகுந்தலை துஷ்யந்தன் என்னும் அரசனைக் காதலித்தான். துஷ்யந்தனுக்கும் சகுந்தலைக்கும் பரதன் என்ற பிள்ளை பிறந்தான். அப்படிப் பிறந்த அந்த பரதன் பேரிலேதான் இந்தியாவுக்கும் ‘பரத கண்டம்’ என்று பெயர் வந்தது. இந்த விதமாக அநியாய முறைகளும் அசம்பாவிதமான செயல்களும் சாஸ்திரங்களிலே சொல்லப்படுகிறது. இந்த மாதிரியான திருமண முறை செல்லுமா ? அவர்கள் எல்லாம் அந்தக் காலத்திலே பதிவு செய்துக் கொண்டார்களா ? தர்ரை வார்த்துக்கொடுத்தல் என்ற தவறான ஒரு முறை நம் நாட்டில் இருக்கிறது. மணப் பெண்ணும் மாப்பிள்ளையும் ஒருவருக்கொருவர் சம்மத மில்லாது பல திருமணங்கள் நடைபெறுகின்றன. பெண்களைச் சந்தையில் மாட்டை விற்பதுபோல விற்கிறார்கள். பெண்ணையும் பணத்தையும் தண்ணீர் ஊற்றி தாரை வார்த்து தத்தம் செய்து கன்னிகாதானமாகக் கொடுக்கிறார்கள். இதனால் பெண்ணுக்கு உரிமையில்லாது போகிறது. அதனால் இந்த புரோகிதத் திருமணம் ஒழியவேண்டும். அறிவுக்குப் போருத்தமான சுயமரியாதைத் திருமணத்தைத் செய்கிறோம். இதைச் செல்லுபடியாகாது என்று சொல்வது ஏன் ?

“ வருஷா வருஷம் ஒவ்வொரு கோயிலிலும் எல்லாக் கடவுள்களுக்கும் திருமணம் செய்யப்படுகின்றன. பின்னர் பள்ளியறையில் கொண்டோய் விடப்படுகிறது. எதற்காக இந்த திருமணம் என்றுதான் புகுத்தறிவாளர்களாகிய நாங்கள் கேட்கிறோம்.

“ இன்றைய தினம் பார்க்கிறோம். எவ்வளவோ திருமணங்கள் புரோகிதர் இல்லாமல் பல சீர்திருத்தக்காரர்களின் தலைமையில் நடைபெறுகின்றன. இந்த திருமணத்திற்கு தாசில்தாரிடம் ரிஜிஸ்டர் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். இவருக்கும் புரோகிதருக்கும் என்ன வித்தி



7th May 1954] [Sri A. Govindasamy Nayagar]

யாசம்? தாசில்தார் படித்திருக்கிறார். பட்டம் பெற்றிருக்கிறார். புரோகிதர் படிக்கவில்லை. இதுதான் இவர்களுக்குள்ள தகுதியும் திறமையும். ஆதித் திராவிட மக்களும் பிற்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்த மக்களும் “காதல் புரிந்து கருத்தொருமித்து இருந்தால்” அவர்கள் முறைப்படி திருமணம் செய்து கொள்ளலாம். முக்கியமாகத் தாசில்தாரிடம் போகவேண்டிய அவசியமே யில்லை. சாதாரணமாக மணியக்காரரிடம் போய் பதிவு செய்துகொண்டால் போதும் என்று இருக்கவேண்டும். அதாவது ஜனன, மரணம் பதிவு செய்வது போல அந்த முறையிலே எழுதிவைத்தால் போதும் என்று இருக்க வேண்டும். ஆனால் சுயமரியாதைத் திருமணம் செய்துக்கொள்பவர்கள் மட்டும் பதிவு செய்துக்கொள்ளப்படவேண்டுமென்று சொல்லுவது ஏன்? ஆகவேதான் நாங்கள் சொல்லுகின்றோம், இந்த சர்க்கார் புரோகிதத் திற்கு ஆக்கம் தருகிறதென்று. கணம் குட்டிக்கிருஷ்ணன் நாயர் அவர்கள் கூட இம்மாதிரியான புரோகிதத் திருமணங்கள் அவர்களிடையே நடப்ப தில்லை என்று கூறினார். கலப்பு மணம் எந்தக் கட்சியிலும் காட்சி யளிக்கிறது. இவ்விதமான திருமணங்களை நாங்கள் வரவேற்கிறோம். நிதி மந்திரி அவர்களே கலப்புத் திருமணம் செய்துகொண்டுள்ளார்கள். அதுபற்றி மிகவும் சந்தோஷப்படுகிறோம்.

“இந்த சட்டத்தில் ஜாதி, மதம் முதலிய பாகுபாடு இருக்கக்கூடாது. 11-40  
சாஸ்திரங்கள் சம்பிரதாயங்கள் அனுசரித்து இந்த ராஜ்யத்தில் திருமணம் a.m.  
நடைபெறக் கூடாது. சாஸ்திரப்படி சடங்குகள் இல்லாமல் நடைபெற வேண்டும். அந்தக் காலத்தில் கணவனுடைய வீரத்தைக் காட்டுவதற்காக இரண்டு புலிப்பற்கள் கொண்டுவந்து தாலியில் கட்டப்பட்டன. ஆனால் இந்தக் காலத்திலே அதற்கு மாறாக தங்கத்திலேயே செய்து தாலி கட்டப் படுகிறது. இது அறிவுக்குப் பொருந்துமா? இந்த மாதிரியான மூடப் பழக்க வழக்கங்களைப் போதிக்கும் புராணங்களைக் கொளுத்தவேண்டும். இந்த மாதிரியான மூட பழக்கவழக்கங்கள் ஒழியவேண்டும். Hindu Law-வில் இவ்வாறான பல மூட பழக்கவழக்கங்கள் சொல்லப்படுகிறது. இப்படிச் சொல்லப்படுகின்ற Hindu Law நமக்கு எதற்காக இருக்க வேண்டும்? இதை உடனடியாகக் கொளுத்தவேண்டும். ஒரு பிராமணன் ஒரு பிராமணரல்லாதவர் பெண்ணை மணந்து கொள்ளலாம். அவர்களுக்குப் பிறந்த குழந்தைகளுக்கு சொத்துரிமை இல்லை. ஆனால் ஒரு பிராமணரல்லாதவர் ஒரு பிராமணைப் பெண்ணை மணந்துகொண்டால் அவர்களுக்குப் பிறக்கும் குழந்தைகளுக்குச் சொத்துரிமை உண்டு என்று இந்த Hindu Law-வில் சொல்லப்படுகிறது. இவ்விதமாக பாரபட்சம் காட்டும் ஜாதி அடிப்படையில் தொகுக்கப்பட்ட இச்சட்டம் நமக்கு எதற்காக இருக்க வேண்டும்.

“ஆடம்பரமான செலவுகளோடு அறிவுக்குப் புறம்பான சடங்குகளோடு புரோகிதனால் செய்யப்படும் திருமணம் இனி இருக்கக்கூடாது. சென்ற முப்பது வருஷ காலமாக ஆயிரக்கணக்கான திருமணங்கள் பெரியார் ஈ.வே. ரா. வாலும், அறிஞர் அண்ணாவாலும் பிரசாரம் செய்யப்பட்டு நடைபெற்று வருகின்றன. இம்மாதிரியாக நல்ல முறையில் நடத்தப்படும் திருமணத்திற்கு யாரோ ஒருவன் கோர்ட்டில் வழக்கு தொடுத்ததாகப் புதிய சட்டங்களை இயற்றுகிறார்கள். இனி இந்த மாதிரியான திருமணங்கள் நடைபெறவண்ணம் தடுப்புதற்காக இந்த சட்டத்தைக் கொண்டுவருவது சரியில்லை என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

“அறிவுக்குப் பொருந்தாத சாட்சிகளைக் கூப்பிடுவது மிகத் தவறு. அக்கினி பகவானை சாட்சிக்குச் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் அவனுடைய சரித்திரத்தைப் புராணத்திலே படித்தால் மிகவும் சேஷ்டையுள்ளவனாகவே காணப்படுகிறான். மற்றும் அருந்ததி, அகலிகை போன்ற சாட்சிகளை யெல்லாம் கூப்பிடுவது, கண்ணிக் போன்றும் விளங்கும் கற்பகரசிகளை துரோபதைகளாக ஆக்கக் கூடியதாகத்தான் இருக்கும் இந்த வழி. இது தவறி பல தான தருமங்களில் ஒன்றாக கன்னிகாதானம் கருதப்படுகிறது. இது முற்றிலும் அறிவுக்குப் பொருந்தாது. நல்ல முறையில் தலைமை தாங்கி இருக்கும் விரும்பிச் செய்து கொள்ளும் திருமணம் செல்லாது.

[Sri A. Govindasamy Nayagar] [7th May 1954]

அவர்கள் ரிஜிஸ்டர் செய்துகொள்ளத்தான் வேண்டுமென்றும் சாஸ்திரத்திலே இன்னும் பல மாதிரியாகக் கூறப்பட்டுள்ளதை மனதிலே கொண்டு கடவுளை மக்களுக்குக் காட்டி ஒருவரையொருவர் விரும்பாத திருமணங்களைச் செய்யக்கூடிய கருத்தோடு சப்ரமணியம் கொண்டுவந்திருக்கும் இந்த மசோதாவை எதிர்க்கிறேன்.”

**SRI A. SAMBASIVAM:**—“மதிப்பிற்குரிய மன்றத் தலைவர் அவர்களே, இந்தத் திருமணப்பதிவுச் சட்டத்தைப்பற்றி இப்பொழுது பல அங்கத்தினர்கள் தங்களுடைய சட்ட பூர்வமான விளக்கங்களையும் சமூக அமைப்பிலே இருந்த குறைபாடுகள், நிறைவுகள் முதலியவற்றையும் தெளிவாக எடுத்துப் பேசியிருக்கிறார்கள். பொதுவாக, இந்து மதம் என்பது வட நாட்டு மதம் என்றும், வேதங்கள், ஆகமங்கள் ஒதுகின்றவர்களுக்கு மட்டும் உரியன என்றும் ஒரு தவறான கருத்து மக்களிடத்திலே பரப்பப்பட்டு வருகிறது. உண்மையிலேயே, இந்து மதம் என்பது சங்கராச்சாரியார் அவர்களாலோ, கீதையினுடைய ஆசிரியராக இருக்கும் கண்ணபிரானாலோ, அல்லது வேறு ஒரு தலைவராலோ ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒரு மதம் அல்ல.

“மற்றப்படி கோயில் சடங்குகளை எடுத்துக்கொண்டால், வட நாட்டுக் கோயில்களில் நடக்கும் பூசனை முறைகளுக்கும் தென்னாட்டில் உள்ள கோயில் வழிபாட்டு முறைகளுக்கும் பெருத்த வேறுபாடுகள் உண்டு. தென்னாட்டில் அனுஷ்டிக்கப்படும் கோயில் வழிபாடு முறைகளையெல்லாம் ஆரிய முறை என்றோ, வடநாடு முறை என்றோ நாம் தன்விடம் முடியாது. தென்னாட்டில் இப்பொழுது வழங்கப்படும்படியான முறைகளில் வேண்டுமானால் காலப்போக்கிலே சில மாறுதல்கள் ஏற்பட்டிருக்கலாம். உதாரணமாக, வடமொழியிலே கோயில்களில் அர்ச்சனைகள் நடைபெறுவதைக்கொண்டு, அது ஆரியர்களுக்கு உரிய முறை; ஆகவே, நமக்குப் பொருந்தாது என்ற கருத்து மிகவும் தவறானது. அதனால்தான் நான் சொல்லுகிறேன்: நண்பர் திரு. ரத்னம் அவர்கள், ‘ஆதித்திராவிடர்கள் இந்து மதத்திற்குப் புறம்பானவர்கள்’ என்று கூறினார்கள். இந்து மதம் என்று சொல்லும்போது, மற்ற மதங்களுக்கு விதிக்கப்பட்டது போல ஒரு புத்தகம், ஒரு கொள்கை, ஒரு குரு என்ற ஒரு கோட்பாடு இல்லை. யார் யார் கடவுளை வணங்குகிறார்களோ, யார் யார் கடவுள் பெயரைச் சொல்லுகிறார்களோ, கடவுள் பெயராலும், அறிவின் பெயராலும் சமூக ஒற்றுமைக்கும் நலத்திற்கும் யார் பாடுபடுகின்றார்களோ அவர்களத்தனை பேரையும் கொண்டதுதான் இந்து மதம் என்ற கருத்தை ஒப்புக்கொண்டேமானால், பிறகு இந்த மாறுபட்ட கருத்திற்கு இடமில்லை. இருந்தாலும், இடைக்காலத்தில் நேர்ந்த சில திருமணங்கள் செல்லுபடியாகா என்ற ஒரு குறைபாடு நேர்ந்ததினால்தான் இந்தச் சட்டம் கொண்டுவரப்படியான ஒரு இன்றியமையாத நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. சுயமரியாதைத் திருமணங்களை செல்லுபடியானதென்று ஆக்குவதைத் தவிர, புரோகிதர் இல்லாமலோ, வைதிக சடங்குகள் இல்லாமலோ நடைபெறும் எல்லாத் திருமணங்களையும் செல்லுபடியாக்கக்கூடிய முறையிலே இன்னும் விரிவான முறையிலே இந்தச் சட்டத்தை மாற்றியமைப்பதோ, அல்லது தனிச் சட்டம் செய்வதோ மிகப் பொருத்தமாக இருக்கும்.

“இரண்டு பக்கங்களிலிருந்தும் நண்பர்கள் பேசும்போது, பழக்க வழக்கங்கள் மூலமாக நடைபெற்று வருகின்ற திருமணங்கள் இதுவரையிலுங்கூட செல்லாத தக்கவனாகத்தான் இருந்துவருகின்றன. இருந்தாலும், சில இடங்களிலே ஏதோ இரண்டு, மூன்று ஆண்டுகளுக்குமுன் நெல்லூரில் யாரோ ஒருவர் வேறொரு ஜாதியைச் சேர்ந்த பெண்ணை மணந்துகொண்டதனால், அந்த மணம் செல்லுபடியாகாது என்று இருந்த படியினால், அந்தக் குறைபாட்டை இந்தச் சட்டத்திலிருந்து விலக்கவேண்டும். ஒருவன் எந்த ஜாதிப் பெண்ணை மணந்துகொண்டு, கூடி வாழ்ந்திருந்தாலும், ஜாதியின் காரணமாகவோ, பழைய இந்து மதச் சடங்குகள் இல்லை என்ற காரணத்தினாலோ, அந்தப் பெண், அவனுக்குப் பிறகு, அவனுக்குரிய சொத்து, இன்பம் முதலிய எல்லாம் பொருள்களையும் இழந்து



7th May 1954]

[Sri A. Sambasivam]

விடுவது என்பது முறையற்ற கொள்கையாக இருக்கிறது. அதற்கு இந்தச் சட்டத்திலே ஏதாவது இடம் செய்யப்பட்டிருக்கிறதா என்பதையும் இந்த அவையிலே இருக்கிறவர்களாகிய நாம் கருத்தில் கொள்ளவேண்டும்.

“பண்டைக்காலத்திலே ஒரு ஆணும் பெண்ணும் தங்களுக்குள்ளே மனம் ஒன்றியவுடனே அவர்கள் கணவன் மனைவியாக ஒன்று சேர்ந்து வாழ்க்கை நடத்தி வந்தார்கள். அதுதான் வாழ்க்கை முறையாக அமைந்திருந்தது. பின்னால் ஏற்பட்ட கோளாறுகளின் காரணமாகத்தான் அந்தந்த ஊரிலுள்ள பெரியவர்கள் இப்படித் திருமணச் சடங்கு என்று ஒரு முறையை ஏற்படுத்தினார்கள். அந்தத் திருமணச் சடங்கு என்று சொல்லும்போது நம்முடைய இந்து மத சட்டத்திலே இருக்கிறபடி இப்படி அப்படி என்று கிடையாது. ஓரளவுக்குப் பார்க்கப்போனால் வேதங்களில் திருமணக்கிரமங்கள் எப்படி சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ, அப்படித்தான் தமிழ் நூலாகிய தொல்காப்பியத்திலும் இந்த நாட்டுப் பழக்கவழக்கங்கள் எடுத்துப் பேசப்பட்டிருக்கிறது. ஐயர் என்று சொல்லுகிறபோது அந்தக் காலத்தில் ஒரு தனி ஜாதிப் பெயராக இருக்கவில்லை. ஐயர் என்ற சொல் சமூகத்திலே இருந்த பெரியவரைத்தான் குறித்து வந்தது. அந்தந்த ஊரிலுள்ள பெரிய மனிதரைத்தான் குறித்து வந்தது. ஊர்க் கவுண்டர், நாட்டாண்மைக்காரர் என்று சொல்லப்படுபவர்களெல்லாம் அந்தக் காலத்தில் ஐயர் என்ற பெயரால் குறிக்கப்பட்டு வந்தார்கள். அந்தந்த ஊரிலுள்ள தலைவர்கள் கூடி, இப்படி ஆணும் பெண்ணும் உறவினர் முன்னிலையில் மணந்து தங்களுடைய வாழ்க்கையை உறுதிப் பாடோடு தொடங்கவேண்டும், பிற்கால வாழ்க்கையில் தங்களுக்குள்ளே ஒரு வழக்கு நேராதபடி இருக்கவேண்டுமென்பதற்காகத்தான் இந்தச் சடங்கு தொடங்கப்பட்டது. இப்படிப்பட்ட சடங்கு இருந்தால்தான் திருமணம் செல்லுபடியாகும் என்ற முறை இல்லாதபடியாக அந்தந்த நாட்டு பழக்க வழக்கங்களுக்கு ஏற்றபடி எப்படியானாலும் அந்த ஊர் பெரிய மனிதர்கள் முன்னே செய்துகொள்ளப்படுகிற திருமணங்கள் வைதிகச் சடங்குகள் இல்லாமல் செய்துகொண்டாலும், அந்தத் திருமணங்கள் செல்லுபடியாகும் என்ற ஒரு நிலைமை இந்தச் சட்டத்தின் மூலமாக உண்டாக்கப் படுவதுதான் எல்லோருக்கும் நியாயமாக இருக்கும். அவற்றையெல்லாம் பார்க்கும்போது, பொதுவாக ஏதோ இந்து மதத்தில்தான் இந்தக் குறைபாடுகள் வந்துவிட்டன என்ற கருத்திலே இந்த முறையைத் தவறானது என்று கருதினால் அது பொருத்தம் அல்ல என்று நான் சொல்லுகின்றேன். காலப் போக்கில் சிறிசில குறைபாடுகள் தோன்றியிருக்கின்றன. அந்தக் குறைகளைத் திருத்துவதற்குத்தான் சட்டங்களைக் கொண்டுவருகிறோம். அப்படிக் கொண்டுவரும்போது எல்லாக் குறைகளையும் நீக்குவதற்கு ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சியோடு, சிறிது நிதானத்தோடு கொண்டுவந்தால் மிகவும் வரவேற்கத்தக்க முறை என்று சொல்லி, அப்படி மற்றவர்கள் செய்து கொண்டால் சுயமரியாதை முறையில் இல்லாமல், சடங்குகள் இல்லாத எல்லாத் திருமணங்களையும் செல்லத்தக்கனவாகச் செய்யவேண்டும். ஆனால் அந்தத் திருமணம் எப்படியிருக்கவேண்டும், பழக்க வழக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதாக இருக்கவேண்டுமா, ஊர்ப் பெரியவர்களைக் கொண்டு நடத்தப்படவேண்டுமா, பெற்றோர்கள் ஒப்புதலும் பெற்றிருக்க வேண்டுமா என்று புதிய கருத்துக்களைக் கொண்ட சட்டத்தை உண்டு பண்ணுவதுதான் மிகவும் பொருத்தமாக இருக்குமென்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். அதற்கேற்ற வகையில், இந்தச் சட்டம் செய்தால் எந்தெந்தக் குறைபாடுகள் இருந்தாலும் தவறாகாது. சேர்க்கவேண்டிய வற்றைச் சேர்த்து, பழக்கவழக்கங்கள் செல்லுபடியாகாது என்ற தவறுகள் இருந்தால் அவைகளை அகற்றி, புதியவற்றைச் சேர்த்துச் செய்யவேண்டுமென்று என்னுடைய கருத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.”

11-50  
a.m.

\*SRI M. PALANIYANDI :—“கனம் சபாநாயகர் அவர்களே; தோழர் ராமலிங்கம் கொண்டுவந்த திருத்தத்தை ஆதரித்து இதை ஒரு பொறுக்குக் கமிட்டிக்கு விடவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். கடந்த 25, 30 ஆண்டுகளாக நடந்த திருமணங்கள் எல்லாம்

[Sri M. Palaniyandi]

[7th May 1954]

செல்லுபடி ஆக்கப்பட்டது என்ற பெயரளவில் பதிவு செய்யும்படி உத்தரவிட்டு இனிமேல் அவ்வாறானத் திருமணங்கள் நடைபெறக்கூடாது தடுப்பதற்காகவே இந்தச் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. அப்படி செய்ய வேண்டுமானால் பதிவு செய்துக்கொள்ளப்பட வேண்டுமென்ற நிலைமை ஏற்படுகிறது. திரு. ரங்கசாமி ரெட்டியார் அவர்கள் சொன்னதுபோல, ஆரிய சமாஜ திருமணத்தைச் செல்லுபடியாக்குவதற்காக ஒரே செக்ஷனில் இந்திய சர்க்காரால் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டு முடிவு செய்யப்பட்டது. அவ்வாறு இதற்கு செய்யாமல் இருப்பதால், இனிமேல் அவ்வாறானத் திருமணங்கள் நடைபெறுதவாறு தடுப்பதற்கும், தகராறுகள் பெருகுவதற்குமே இது தூண்டுதலாகப் காணப்படுகிறது. ஆகவே இதைக்கொண்டு வருவதற்குப் பதிலாக, அதேபோல் ஒரே செக்ஷனில் சட்டம் கொண்டு வந்தாலே போதுமானது.

“இந்த சட்டசபையிலுள்ள அங்கத்தினர்கள் பலர் இம்மாதிரியான திருமணங்கள் செய்துகொண்டுமிருக்கிறார்கள்; பலர் தலைமை வகித்து நடத்தியுமிருக்கிறார்கள். ஏன் என்னுடைய திருமணத்தை எடுத்துக் கொண்டாலும், இப்போது முதல் அமைச்சராக இருக்கும் திரு. காமராஜர் அவர்களே தலைமை வகித்து நடத்தியிருக்கிறார்கள். ஆனால் இப்போது நீங்கள் எல்லோரும் பதிவு செய்துகொள்ளவேண்டுமென்று சொன்னால் அது எப்படி முடியும்? அதிலும் சட்டத்திலே சொல்லுகின்றபடி திருமணமாகி பத்து ஆண்டுகள் ஆகியிருக்கவேண்டும். அவர்கள்தான் தக்க சாட்சிகளோடு ரிஜிஸ்டர் செய்யப்பட முடியுமாம். ஏன் அப்படிச் செய்ய வேண்டும்? புரோகிதர் வந்து நடத்துவதுதான் திருமணமாகுமா? அவர் வந்து நடத்தும் திருமணத்திற்கு மட்டும் பதிவு செய்யவேண்டிய அவசியமில்லையா? புரோகிதர் ஒரு பெரிய மனிதரா? என்று கேட்கிறேன். அவர் அம்மியை மிதிக்க வேண்டுமென்பார்; அருந்ததியைப் பார்க்கச் சொல்வார்; புரியாத மொழியில் சில மந்திரங்களைச் சொல்வார். அவர் பெரிய மனிதரா? அல்லது கல்வியில் தேர்ந்த, பண்பாடுடைய பெரியவர்கள் வந்திருந்து, அவருடைய தலைமையில் திருமணம் நடைபெற்று, புரியும் மொழியில் ‘நீயும் உன் மனைவியாரும் மன மகிழ்ச்சியோடு நெடுங்காலம் வாழ வேண்டு’ மென்று வாழ்த்தும் மனிதர் உயர்ந்தவரா? அப்படிச் செய்யும் திருமணம் உயர்ந்ததா? புரோகிதர் செய்யும் திருமணம் உயர்ந்ததா? இதைப்போய் செல்லுபடியாகாது என்று சொல்வது ஏன்? அப்படி இந்தத் திருமணங்களை எல்லாம் செல்லுபடியாக்க வேண்டுமென்றால், ஆரிய சமாஜத்திற்கு ஏற்படுத்தியதுபோல் ஒரே ஒரு செக்ஷனில் தீர்மானம் செய்யலாம். ரிஜிஸ்ட்ரேஷன் என்ற முறையே கூடாது. ஆகையால் செலக்ட் கமிட்டி முன் வைத்து அவர்கள் சொல்லுகின்றபடி தீர்மானம் ஏற்படுத்தவேண்டும். அதுவே நமக்குப் பொருத்தமானது.

“ரிஜிஸ்டர் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்றால் பெருவாரியாக இருக்கும் ஏழை மக்கள் யாரும் செய்து கொள்ளமாட்டார்கள். யாருக்கு அந்த எண்ணம் உண்டாகும்? பணம் படைத்தவர்களுக்கும் சொத்துடையவர்களுக்கு ரிஜிஸ்டர் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்ற எண்ணம் ஏற்படுமே தவிர, சாதாரண ஏழை எளியவர்களுக்கோ, ஆதிதிராவிட மக்களுக்கோ, நடுத்தர வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களுக்கோ இது முடியாத காரியமாகவும் மேலும் கஷ்டத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதாகவும்தான் இருக்கும். இதனால் வீணாகப் பணச் செலவும் ஏற்படும். ஆகவே இம்மாதிரியான திருமணங்களை செல்லுபடியாக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். மேலும் அம்மட்டுமில்லாமல் இனிமேல் நடக்கப்போகின்ற அம்மாதிரியானத் திருமணங்களையும் செல்லுபடியாக்க **Hindu Law** மாற்றியமைக்கப் படவேண்டும். மத்திய அரசாங்கத்தில் அடிபட்டுக்கொண்டிருக்கும் சட்டங்களைக் கொண்டுவந்து மேலும் மேலும் தொந்தரவுக்கு உள்ளாக்காது நிச்சயமான ஒரு சட்டம் அமைத்து, அதன் மூலம் சென்றகாலத் திருமணங்களையும், வரப்போகின்ற திருமணங்களையும் செல்லுபடியாக்கச் சட்டம் செய்யவேண்டும்.



7th May 1954]

[Sri M. Palaniyandi]

“கடந்த முப்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக பெரிய பெரிய தலைவர்கள் தலைமையில் இம்மாதிரியான திருமணங்கள் இதுவரையில் ஒருவித தடைய மில்லாமல் நடைபெற்று வந்திருக்கின்றன. இப்பொழுது மட்டும் பதிவு செய்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கூறப்படுவது ஏன் என்றுதான் கேட்கிறோம். அதிலும் மூன்று அல்லது நான்கு வருஷங்களுக்கு முன்பு திருமணம் செய்துகொண்டவர்கள் இப்பொழுதுள்ள சட்டத்தின்படி எப்படிப் பதிவு செய்துகொள்ளமுடியும் என்றுதான் தெரியவில்லை. அவர்களுக்கு கல்யாணத்தின்போது வந்திருந்தவர்கள் இருவர் சாட்சியம் கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆகையால் பழிவாங்கப்படவேண்டுமென்பதற்காகவே இச்சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளதாகத்தான் தோன்றுகிறது. இந்த மாதிரித் திருமணங்கள் செல்லத்தக்கவை அல்ல. ஆனால் புரோகிதத் திருமணங்கள் செல்லத்தக்கதாகும். இது எப்படிப் பொருந்தும்? இதற்குக் காரணம் என்னவென்று தெரியும். Hindu Lawவில் பல ஊழல்கள் நிறைந்திருக்கின்றன. அதிலே சொத்துள்ளவர்களுக்கே தனி மதிப்புக் கொடுக்கப்படுகிறது. அதன்படி பதிவு செய்துக்கொள்ளத்தான் வேண்டுமென்று வற்புறுத்துவது தவறாகும். அதையெல்லாம் தகர்த்தெறிய வண்டும். ஆகையால் நான் சொல்லுகிறேன். இந்த மாதிரித் திருமணங்களையும், வரப்போகும் திருமணங்களையும் ஆதரித்து செல்லும் படியாகச் செய்ய ஒரே செக்ஷனில் சட்டம் கொண்டுவரவேண்டுமே தவிர, பதிவு செய்துகொள்ளவேண்டுமென்று வற்புறுத்தக்கூடாது. மீண்டும் சொல்லுகிறேன். யார் போய் பதிவு செய்துக்கொள்ளப் போகிறார்கள். சொத்துரிமைக் கொண்டாடுவதற்காக பணம் படைத்தவர்கள் மட்டும் பதிவு செய்துகொள்வார்களே தவிர, பெருவாரியாக உள்ள ஏழை மக்களும், நடுத்தர மக்களும் பதிவு செய்துகொள்ளவே மாட்டார்கள். எனவேதான் தயவு செய்து அரசாங்கம் இதைக் கவனித்து, சட்டமாக்குவதற்கு இதை ஒரு பொறுக்குக் கமிட்டிக்காகவாவது வைத்து, எல்லாத் திருமணங்களும் செல்லத்தக்கவையாகும்படி ஒரே ஒரு செக்ஷனில் சட்டம் கொண்டு வருவதற்கு மத்திய அரசாங்கமும், இந்த அரசாங்கமும் முயற்சி செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு நான் என்னுடைய வார்த்தையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

\* Sri C. KANDASAMY :—“சபா நாயகர் அவர்களே, ஹிந்து பழக்க வழக்கங்களுக்கு மாறாக நடைபெற்ற கல்யாணங்களை ரிஜிஸ்டர் செய்வது சம்பந்தமான மசோதாவைப்பற்றி இன்று இந்தச் சபையிலே பலவித அபிப்பிராயங்கள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. இந்த மசோதா, ‘ஆஸ்திகம், நாஸ்திகம்; ஆரியன், திராவிடன்’ என்ற பல அடிப்படையான பிரச்சனைகளைக் கிளப்பிவிட்டிருக்கிறது என்று நான் அபிப்பிராயப்படுகிறேன். இந்தக் கல்யாணங்கள் ஹிந்து முறைப்படி நடக்காததால், அவைகள் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடியதல்ல என்று சமீபத்தில் ஹைகோர்ட் தீர்ப்பளித்த துஜின்பேரில், ஆயிரக்கணக்கான இம்மாதிரித் திருமணங்களின் தலைவதியை நிர்ணயிப்பதற்கு இந்த மசோதா கொண்டுவரப்பட்டிருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது.

“இன்றையதினம், அரசாங்கம், பிறப்பவர்கள், இறப்பவர்களைப்பற்றி கணக்கு வைத்துக்கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது. நமது நாட்டில்மட்டுமல்ல, உலகிலே இருக்கக்கூடிய ஆண், பெண், இருவரும் ஒன்று சேர்ந்து வாழ்வதற்கான ஒரு புதிய கட்டம் ஒவ்வொரு மனிதன் வாழ்க்கையிலும், ஒவ்வொரு பெண்ணின் வாழ்க்கையிலும் ஏற்படுகிறது என்ற முறையிலே எல்லாக் கல்யாணங்களையும் பதிவு செய்துகொள்ளவேண்டுமென்பதையாரும் ஆட்சேபிக்கமுடியாது.

“நமது நாட்டை வெள்ளைக்காரர் ஆண்டவந்த காலத்திலே, ஹிந்து மதம் மேலோங்கி நின்று இருக்கலாம்; கிருஸ்தவ மதம் அல்லது முகம்மதிய மதம் மேலோங்கி நின்று இருக்கலாம். மதத்திலே நம் பிக்கையுள்ள ஒரு சமுதாய அமைப்பு அப்பொழுது நிலவி வந்தது. அதை அடிப்படையாகக் கொண்டு கல்யாண சம்பந்தமான சட்ட

[7th May 1954

“ஹிந்து மத முறைப்படி அம்மி மிதித்து அருந்ததி பார்த்து செய்யும் கலியாணங்களுக்குப் பிறகும் கூட புருஷன் மனைவியை அடித்து விரட்டுகிறான். ஹிந்து மத சமுதாயத்தில் இதைத் தடுக்க வழியில்லை. கோர்ட்டுக்குத்தான் போகவேண்டியிருக்கிறது. கலியாணக் கடவுதத்தைக் கோர்ட்டு



7th May 1954]

[Sri C. Kandasamy]

டிஃல் காட்டி சாட்சிகள் மூலம் கலியாணத்தை நிறுபிக்கவேண்டும். அதை ஜட்ஜம் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். இவ்வளவெல்லாம் செய்தால்தான் மாதம் 10 அல்லது 15 ரூபாயாவது மனைவிக் ஐவனும்சம் கிடைக்கும். **Hindu Law**-ல் வேறு எந்தவிதமான பாதுகாப்புமில்லை. இதற்குக் காரணம் பெண்களை அடிமைப் படுத்தக்கூடிய முறையில் ஆண்கள் கை கொல்லுகியிருக்கும் முறையில் ஹிந்து சமுதாயம் அமைந்திருப்பதுதான். ஆகவேதான் இப்பொழுது பார்லிமெண்டிலிருக்கும் ஹிந்து மசோதாவில் பெண்களுக்கு சொத்து உரிமை அளிப்பது, மற்றும் அவர்களுக்கு ஆண்களுக்குச் சரிசமமான உரிமைகள் வழங்குவதுபோன்ற முற்போக்கான அம்சங்கள் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால், ஒரு குறிப்பிட்ட எல்லைக்குள், ஒரு குறிப்பிட்ட கண்ணோட்டத்துடன் இந்த மசோதா கொண்டுவரப்பட்டிருப்பதால், சுயமரியாதைக் கலியாணங்கள் அனுஷ்டானத்தில் வராமல் இருப்பதற்கான சூழ்ச்சி என்று ஒரு சந்தேகம் கிளப்பப்படுகிறது. இந்த துர்ப்பாக்கிய நிலையில் இந்த மசோதாவை அவசரமாகக் கொண்டு வர அவசியமில்லை. எல்லாக் கலியாணங்களையும் ரிஜிஸ்டர் செய்துகொள்ளவேண்டுமென்று சொன்னால் அதை ஹிந்து மதம் எதிர்ப்புபோவது கிடையாது. கிராமப் பட்டாமணியார் கணக்குப்பிள்ளை அவர்கள் முன்னிலையில் எல்லாக் கலியாணங்களையும் பதிவு செய்யலாம். ஆகவே விஷயங்களைச் சரிவர புரிந்துகொள்ள இந்த மசோதாவை ஒரு பொருளுக்குக் கமிட்டிக்கு விடவேண்டுமென்று தோழர் ஸ்ரீ ராமலிங்கம் கொண்டுவந்திருக்கும் திருத்தத்தை நான் ஆதரிக்கிறேன்.”

\* **SRI S. SWAYAMPRAKASAM** :—“ Mr. Speaker, Sir, while welcoming the principle underlying the Bill, I want to suggest some improvements to be made in the Bill. That is exactly why I want to support the amendment to refer the Bill to a Select Committee. This Bill may be said to be a non-controversial one. It has been supported by all the people in the House, but the only grievance is that it does not go sufficiently far to meet their wishes. The form of marriage that has been set up is very simple. That system of marriage has been going on for the last 25 years and more in Tamil Nad and there is evidence in ancient Tamil classics to show that such forms of marriage were prevalent in those days too. That has been pointed out by an hon. Member on the other side of the House also. In the Roman Law also instances of such forms of marriage are available. That shows that throughout the world the simplest form of marriage was prevalent. In course of time, for some reason or other, marriage has become a cumbersome process. We need not go into that question now. The point is that marriages in a simple form have been celebrated by the people and they must be validated. The High Court has pointed out that certain marriages that have been celebrated cannot be recognized under the existing law, practice or custom. So, the Government have come forward with this Bill to validate them. In bringing forward this Bill at least, the Government have acted in a democratic way. A democratic Government is one which passes an Act for the people. A Government may be of the people or by the people but may not be for the people. At least in respect of this Bill, the Government have shown that they are for the people. So many people have celebrated marriages in the simplest form which are called *Swaya-mariyathai* marriages. But why are the Government prescribing a roundabout way of asking the people to go to the taluk office and register their marriages? Why do they not prescribe a simple

[Sri S. Swayamprakasam]

[7th May 1954]

form of recognizing those marriages? Various hon. Members have pointed out that under the Hindu Law, if certain people celebrate a marriage, they only issue invitations. Immediately, there is no record to show that a particular boy has married a particular girl. But the whole world recognizes and the public recognizes that those two persons are husband and wife. Only in respect of this form of marriages, the Government have prescribed that the parties should go to the taluk office and register the marriage. When the parties have resorted to this sort of simple marriage, there is no point in asking them go to a taluk office and get their marriage registered. Therefore it is, I say that the whole Bill must be thoroughly examined. Nowadays it has become a fashion to attend such marriages. When a marriage is celebrated according to the old custom and usage, many people do not attend it. But when a marriage is celebrated in a simple and reformed way, like the Swayamariyathai form, a number of people attend it. This clearly shows that the people like such marriages and the old customs are fading. It also shows the popularity of such forms or marriages among the people. It is the duty of the Government to help the people who resort to such simple forms of marriage. Why cannot the Government recognize such marriages which may be celebrated in future also? The Government may say that a comprehensive Bill on the subject is before the Parliament and that it is going through that Bill. Even then, why not we incorporate certain provisions in this Bill itself so that it may cover all marriages including those that may be celebrated in future? If this is done, no harm will be done to anybody, and it will not be in conflict with the Bill that may be passed by the Parliament also. When the Government recognize the principle and when they respect the feelings of the people and when they want to recognize the importance and necessity of such marriages, it is but proper to include some provisions to recognize future marriages also. That is why I say that the Bill may be referred to a Select Committee so that it could consider this aspect of the question. If, however, the Government are willing to include future marriages also within the scope of the Bill, I have no objection to the passing of this Bill.

12 10  
p.m.

\* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" Mr. Speaker, I am sorry I am unable to accept the amendment moved by Mr. Ramalingam to refer this Bill to a Select Committee. The last speaker, Mr. Swayamprakasam said that in the Select Committee, provision should be made for the purpose of covering future marriages also. That would mean completely changing the scope of the Bill. As I explained in my introductory speech, it is not the intention of this measure to create any new form of marriage. Unfortunately—I do not know whether it is quite proper for me to use that word—the High Court of Madras has held that except where a certain recognized form of marriage has been gone through, other marriages cannot be recognized in law as valid marriages . . . (Interruption) It is not for property rights alone. It is for conjugal rights also. Therefore, it has become necessary to bring forward this



7th May 1954]

[Sri C. Subramaniam]

measurc. In view of the wide prevalence of such forms of marriage, it has become necessary to take stock of the situation and the Government have come to the conclusion that it is necessary to protect at least the children born out of these marriages and to protect them from becoming illegitimate and that a validating measure should be brought forward. So, it has nothing to do with either the Purohit movement or the anti-Purohit movement. Hon. Members should be aware of the fact that it is not necessary to have a Purohit at all to go through a valid form of marriage. But in view of the importance and the nature of the ceremony that a person was undergoing, it was necessary to bring home to him that he was entering into such an important arrangement in his life. It is with this view and intention only that it was prescribed that a certain form should be gone through. In Hindu Law and according to the Hindu conception, marriage is not merely for carnal pleasure; it is not merely for begetting children. On the other hand, it is a social obligation. By marriage, the parties are undertaking certain social obligations and they should be prepared to meet all those obligations and to perform all the duties attached to them. When a person undertook or underwent such a form of marriage, it was necessary that he must realize that he was undertaking such a great responsibility. It is proper to remind him of the great responsibilities he was undertaking and the duties that he would owe to society as such. After all, if we analyse the various forms of marriage and the so-called *mantras* that are used in certain forms of marriage, it will be seen that they are intended for no other purpose than to make him aware and remind him of the great obligations that he was undertaking by his marriage. Of course, these obligations and duties have been changing from time to time. The forms of marriage performed in different sections of society are changing. According to this, the so-called *mantras* have also changed. All these are undergoing a change. But still, considering the importance of the occasion and considering the importance of the change in the status which he was undergoing, it was necessary to have a certain form so that society may recognize that he has undergone that change. The man himself should realise that there has been a change in his status and the woman in turn should also realize that there has been a change in her status. It is only in this light various forms of marriage have been prescribed. Even though some of these forms of marriages have become meaningless in view of the growth of society and in view of the developments which have taken place in society, for the purpose of reminding the parties concerned and for the purpose of making them aware of the change of status which they have undergone, all these things have been prescribed. It should not, therefore, be light-heartedly said that all these formalities prescribed by our ancestors are all 'மூட பழக்க வழக்கங்கள்'. It is after realising the necessity to remind the parties of the importance of the duties and obligations, that these formalities have been prescribed and it is better we stick to them. Marriage is not merely an affair concerning the individual man and woman. They will

[Sri C. Subramaniam]

[7th May 1954]

have to perform certain duties and have certain obligations towards society as such. Therefore, Sri Shanmugam and Sri Govindaswamy may now realize why all these forms are necessary to remind the parties concerned about their duties, obligations and responsibilities. It may perhaps be that as we have become more civilised people, we may not feel the necessity of being reminded by somebody about our duties and responsibilities, as we are well aware of them. All the same, it was thought necessary to make the parties realise their duties and responsibilities on these occasions. For the purpose of recognizing the change in status, these forms are necessary. Take the case of a contract. Even in respect of ordinary secular contracts, do we not have forms? For the purpose of recognising any contract as a valid contract, the parties concerned are required to affix their signature in the forms prescribed. When such forms are prescribed in respect of these contracts, can anyone say that these are false faiths and false beliefs and they should not be asked to adopt these forms of contract? For the purpose of enforcing the terms of the contract, it is necessary to have certain forms. In order to make them realize their duties and contractual obligations, they are asked to undergo certain formalities and asked to sign certain forms so that they can realise their liabilities. It is for the same purpose certain forms and formalities are prescribed in respect of marriages so that the man and woman may realize their duties and responsibilities. It may be with reference to the woman as far as the man is concerned and it may be with reference to the man as far as the woman is concerned and it may also be with reference to society as such. It may also be with reference to the children who may be born out of the wedlock. Therefore, it has become necessary to prescribe certain forms, whether it is the Swayamariyathai form or any other, in respect of the marriages. The Hindu community as a whole has recognized various forms under which this change of status can take place and give rise to various complex duties, rights and responsibilities.

12-20  
p. m.

“ Therefore, if we look at it from this point of view though it may look meaningless to some of us, it will be seen that forms are necessary under any law to have a valid form of marriage. After the advent of the British, it became crystallized in the judgments of the various Courts that unless these forms were there, the marriages were invalid. The Courts refused to recognise any change in respect of marriage, in respect of divorce and in respect of other property rights. The Courts were not prepared to accept any change in Hindu Law or in the Society without the intervention of the Legislature. It was a historical development for which we are not responsible, but on that account we cannot burk or shirk that issue and we cannot refuse to face that fact. Therefore, when the validity of a certain marriage was questioned in a Court of Law, we had to do something to rectify the defect. The Court did not take cognisance of the marriage voluntarily; the parties themselves went to the Court disputing the validity of the marriage. The Court had to give a decision



7th May 1954]

[Sri C. Subramaniam]

not with reference to the beliefs, faiths and all those things, but with reference to the law as it existed. They held the marriage invalid for want of form. Whatever be the form, it should be there—it may be the simple exchange of garlands which is a recognized form in certain sections of the people; it may be the simple gift of cloth—Mundu Kodukkal—as in Malabar. There should be some form observed to make the marriage valid under the Hindu Law. Unfortunately in the particular case referred to the Court, no such evidence was forthcoming, there was no evidence of any form having been observed, any recognized form having been gone through, whether it be a form recognized by the society or a form observed by the self-respectors themselves. So, in the absence of any recognized form having been gone through, the Court had to hold the marriage invalid. It was an extraordinary case and it has given rise to great difficulties. It is likely to give rise to greater problems and difficulties in respect of those who have undergone this form of marriage where none of the recognised forms has been observed. If people are prepared to come and say, 'No, no; we underwent a regular form of marriage', that is a different matter altogether. But in this case where it was proved admittedly that no form was gone through—it was not insisted that any particular form should have been observed—the Court could not hold that marriage valid and they held it invalid. We thought from this case that marriage which had taken place already are likely to be held invalid and therefore, we should rectify that defect. That is why this simple measure has been brought forward.

“ In criticizing the measure, a point was made that the provisions in the Bill referred to Hindu marriages only, that is, a Hindu marrying a Hindu and it was asked why provision is not made to recognise marriages between a Hindu and a Christian, a Hindu and a Muslim and so on. Hon. Members should be aware that even though such marriages do not conform to any of the forms recognised under the Hindu Law, by this legislation we are making only Hindu marriages valid with reference to the obligations and rights of the parties under the Hindu Law. When I say rights, I refer to very valuable rights regarding property, maintenance, etc. A father-in-law who has property may not have any hand in the marriage of his son at all, yet the daughter-in-law can sue the father-in-law. Therefore, it is not as if the parties alone, their sweet will and pleasure alone are concerned; their sweet will and pleasure gives rise to various other obligations. When they themselves are not willing to undertake any of the obligations, can we say by a mere writ here that the other obligations could be enforced on others? When the fathers-in-law are not willing to the marriage, when the mothers-in-law are not willing to the marriage, when the grandfathers and distant relations are not willing, can we say that the children of the married parties are entitled to the properties of these people under

[Sri C. Subramaniam]

[7th May 1954]

the Hindu Law? So, by this legislation, we are recognising not only the rights of a particular man and particular woman, but the rights of their children with reference to others. If any man by himself wants to remain aloof without claiming other man's properties, he may do so as he likes. But we cannot force the other man not to fulfil his obligations when the married parties do not conform to the obligations in the Hindu Society. So, as, against the wishes of the other people can we confer on these people all those rights and privileges? Certainly the House will not agree to such a position. The other people have got their own freedom of belief and freedom of faith and personal law. Therefore, we cannot do anything to affect the freedoms of the other people by conferring special rights and privileges on these people, unless it becomes absolutely necessary for the maintenance of society and for the peace of the society. And can we say that a marriage of this sort is absolutely necessary for the maintenance of society or for the peace of the society? That is why we are recognising the Hindu marriages. Can we go further and say, even though one be a Christian or a Muslim, one shall be taken to the Hindu fold and one's children shall have all the rights and privileges under the Hindu Law? It would be going too far. If we understand the scope of the Bill, we will know that by this legislation we are making a valid Hindu marriage, giving the parties all the rights under the Hindu Law. Therefore, Government are unable to go farther than that and bring all marriages within the purview of this Bill. If only hon. Members realise that this measure confers on the parties the rights of a Hindu marriage and all the rights under the Hindu law, then they will agree with us in our conclusion and our decision and they will realise that it is unwise and undesirable to give them all the rights and privileges under the Hindu Law as against the wishes of the other people. That is why we have not included non-Hindu marriages in this legislation.

"Another point was raised and I can answer it straightaway. It was stated that an amendment was necessary to this Bill. The hon. Member Sri Mounaguruswami Naidu said that under the definition of 'non-conforming marriage' as it stands in the Bill, even an illegal marriage could be legalised under this law. It is not so. We have taken care to see that an illegal marriage does not become a legal, lawful and valid marriage under this Bill . . . (Interruption.) He wants to know what an unlawful marriage is and asks how can there be an unlawful marriage. Of course for people who do not believe in any marriage, there can be nothing as unlawful.

"In 1949 we passed a law that when one wife is living, a man should not marry another woman. Several marriages have taken place after 1949. Can any one of them be legalised under the provisions of this Bill? That is why it is stated here: 'But by which the parties concerned intended to become lawfully



7th May 1954] [Sri C. Subramaniam]

wedded husband and wife, etc.' After 1949, by entering into an arrangement of any sort, they can never contemplate to become lawfully wedded wife and husband, when there is a wife in existence. It is unlawful and it cannot be legalised.

" Mr. Kurup made a very good point when he said that if some party registered and if some others did not, the provision requiring registration would be ineffective. I would invite his attention to clause 5 of the Bill which says that registration alone is not conclusive proof of marriage or the legitimacy of children." 12-30 p.m.

MR. SPEAKER :—" The hon. Minister may take fifteen minutes more and finish his reply."

\* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" I do not need even fifteen minutes. Questions like whether a party did enter into a marriage contract and whether they did live as husband and wife will be decided by courts of law in the ordinary way and not by the tahsildar. The tahsildar cannot decide these issues. The omission of form only is cured by registration. Other questions if they are disputed will have to be decided in Courts of law. Suppose one of the parties to the marriages says that it was no marriage but only a concubinage and that they had never intended to live as husband and wife. Such questions are left open and are not covered here. Therefore, hon. Members can have peace of mind, especially my lawyer Friends. No suits are barred by this. (Sri S. Swayamprakasam : ' Try to satisfy others and not your lawyer Friends. ') Unfortunately, whenever any new legislation is introduced lawyers take advantage of it and they must do it and we should not grudge. I am now speaking as a lawyer. (Laughter.) Registration as such does not confer any conclusive proof that the marriage has already taken place with or without form and that the contracting parties have lived as husband and wife.

" Then, Sir the hon. Member, Mr. Ramalingam made a point which deserves careful consideration and I shall consider that point. But, for that reason, the Bill need not go to a Select Committee. The point that he made was this: There are persons who have married according to the Swayamariathai form of marriage and there are also others who have married according to forms which do not conform to those laid down in the Hindu law. Suppose they later on separate because of some misunderstanding. Now clause 3 says that both the parties should make the application for registration. Here the man may not be interested in registering his marriage; even though in a spirit of reform he had earlier courted the marriage in order to give equal status to the woman, he might have driven her out later. It may be the other way about also. The woman may not be willing to live with the man, although in her zeal for reform she courted the union earlier. Mr. Ramalingam asks what will happen in such

[Sri C. Subramaniam]

[7th May 1954]

cases. Sir, in the ordinary form of marriage, society is responsible, the family is responsible to see that the marriage bonds sustain. There is the sanction of the society and the family. But you go outside all that and say that this is reform and marriage by sweet will and pleasure of parties. There is no social pressure on the parties to continue to remain as married people. In the other type of marriage, the family, the parents and society come into the picture. It is not merely for the purpose of enforcing something on certain persons that certain things are prescribed in a marriage but for the purpose of ensuring that the contract does not easily break. Let us not think that our ancestors thought that they should force their own sweet will and pleasure on their sons and daughters against their wishes. If they thought so, then every marriage would be an unhappy one. They wanted these forms only to make the institution of marriage sacred so that there might not be union at will and separation at will. But here is a class of cases where people have gone out of the system and there union is at will, so also separation at will. What is to happen to the children born to such parties? That is the point raised here and it is a matter, as I said, for careful consideration. I am prepared to consider it and to bring in suitable amendments, if necessary, at the proper time. I have already spoken to the Law Secretary about this and when we take up the Bill clause by clause, I shall try to propose suitable amendments to provide for such types of cases.

“ Apart from this, Sir, we will consider the Bill in all its aspects. What Mr. Ramalingam pointed out is but one instance. There might be separation for various other reasons. Some people would like to get out of the contract taking advantage of the judgment recently pronounced. I have spoken to the Law Secretary and I am sure he will supply us with suitable amendments. Therefore, I submit that it is not necessary to refer the Bill to a Select Committee. With regard to future marriages, as I have already said, a Bill is under consideration in the Council of States now and it will go to the House of the People shortly. The first reading of the Bill is over and it is now being taken up clause by clause. Representations from Government and by private organizations have already reached the Parliament. Even now we can make representations to the House of the People. Do not consider the Member of Parliament as strangers. They are our representatives. The Parliament is not an alien body with which we have no connection. It is our own. Our own representatives are there. So, from that point of view, it is not necessary to have a parallel and overlapping legislation. However, if the new Central legislation is inconsistent with our legislation, then that prevails and not ours. That will have the force of law. Suppose we undertake another legislation which is the same as the one under consideration in the Parliament now,



7th May 1954]

[Sri C. Subramaniam]

then ours becomes redundant. So, let us wait in regard to provision for future marriages. Even now, Sir, it is not obligatory on the part of Government to bring in this measure. But still we have brought in one because children born out of these marriages are involved in this. This Bill is intended for the benefit of the children born to parents who have married in the Swayamariathai style. A mistake has been pointed out by the High Court and we should rectify it. In spite of this, Members belonging to certain parties cast aspersions on us and doubt our *bona fides*. It is political considerations that come in the way of their appreciating this measure. But I have absolutely no doubt that persons who are affected will welcome this measure. I hope at least the affected children will thank us for protecting their rights."

MR. SPEAKER :—" Does Mr. Ramalingam withdraw his amendment? "

SRI S. RAMALINGAM :—" கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, நான் எழுப்பிய எல்லா முக்கியமான பிரச்சனைகளைப் பற்றி கவனம் செலுத்துவதாக கனம் மந்திரி அவர்கள் பதில் தெரிவித்ததை முன்னிட்டு நான் என்னுடைய திருத்தத்தை வலியுறுத்தவில்லை. திருத்தத்தை வாபஸ் பெற்றுக் கொள்ளுகிறேன்."

The amendment was by leave withdrawn.

SRI M. KALYANASUNDRAM :—" சபாநாயகர் அவர்களே, நான் ஒரு திருத்தம் கொடுத்திருந்தேனே . . . அதைப்பற்றி எதுவும் குறிப்பிட வில்லையே."

MR. SPEAKER :—" நீங்கள் இந்த மசோதாவை பொதுஜன அபிப்பிராயத்திற்கு விடவேண்டுமென்று நோட்டீஸ் கொடுத்திருந்தீர்கள். அது Out of order. ஏனென்றால் இந்த மசோதா முதலில் கவுன்ஸிலில் பிரேரிக்கப்பட்டு பாஸ் செய்யப்பட்டுவிட்டது. கீழ் சபையாக இருந்தாலும், மேல் சபையாக இருந்தாலும் எந்த சபையில் முதலில் மசோதா பிரேரிக்கப்படுகிறதோ அங்கேதான் இந்த மசோதாவை பொது ஜன அபிப்பிராயத்திற்கு விடவேண்டுமென்ற திருத்தத்தைப் பிரேரிக்கமுடியும். ஒரு சபையில் பாஸ் ஆனபிறகு பொது ஜன அபிப்பிராயத்திற்கு அனுப்பவேண்டும் என்ற திருத்தம் Out of order என்று நான் முன்பே சொல்லிவிட்டேனே. அதன்படி உங்களுக்கு பதில் வரவில்லையா? "

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" I may tell the hon. Member that I am myself aware of this rule only just now. We do not want to take advantage of that provision in the rules."

SRI M. KALYANASUNDRAM :—" கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, தாங்கள் சொல்வதைக்கேட்டால் இனிமேல் எந்த மசோதாவையும் இந்தச் சபையில்தான் முதலில் பிரேரிக்கவேண்டும். கவுன்ஸிலிற்கு முதலில் அனுப்பக்கூடாது என்ற முடிவுக்குத்தான் நாங்கள் எல்லோரும் வரும்படியாகச் செய்துவிடுமோ என்று எண்ணுகிறேன். இல்லாவிட்டால் இந்த மாதிரியான ஆபத்து எல்லாவற்றிற்கும் வந்துவிடும் போலிருக்கிறது." (சிறிப்பு.)

MR. SPEAKER :—" கவுன்ஸில் ஒரு மசோதா பாஸ் செய்யப்பட்ட பிறகு அதனை மறுபடியும் பொது ஜன அபிப்பிராயத்திற்கு அனுப்பக்கூடாது. பார்லிமெண்டில்கூட இதேமாதிரியாக இரண்டொரு சந்தர்ப்பங்கள் நிகழ்ந்திருக்கின்றன. அப்பொழுதும் இதேமாதிரியாகத்தான் ரூலிங் கொடுத்திருக்கிறார்கள்."

[Mr. Speaker]

7th May 1954

“ Now, I shall put the main Motion to vote. The question is—

‘ That the Hindu Non-conforming Marriages (Registration) Bill, 1954 (L.C. Bill No. 5 of 1954), as passed by the Council be taken into consideration at once.’ ”

The motion was carried.

MR. SPEAKER :—“ I now adjourn the House to meet again at 8 a.m. tomorrow.”

The House then adjourned.

#### VI—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

<sup>a</sup> 1. *Amendment to the Madras Motor Vehicles Rules [Laid on the table under section 133 (3) of the Motor Vehicles Act, 1939 (Central Act IV of 1939)]—*

(a) *Notification issued with G.O. Ms. No. 3513, Home, dated 24th November 1953.*

(b) *Notification issued with G.O. Ms. No. 3743, Home, dated 12th December 1953.*

(c) *Notification issued with G.O. Ms. No. 225, Home, dated 29th January 1954.*

(d) *Notification issued with G.O. Ms. No. 743, Home, dated 22nd March 1954.*

(e) *Notification issued with G.O. Ms. No. 819, Home, dated 27th March 1954.*

(f) *Notification issued with G.O. Ms. No. 847, Home, dated 30th March 1954.*

<sup>a</sup> 2. *Amendment to the Madras Motor Vehicles Taxation Act, 1931 [Laid on the table under section 11 (2) of the Madras Motor Vehicles Taxation Act, 1931]—*

*Notification No. 233, issued with G.O. Ms. No. 846, Home, dated the 30th March 1954.*

3. *G.O. Ms. No. 499, Public (Services), dated the 8th April 1954, regarding the exclusion of the post of Inspector-General of Registration in the Madras Registration Service from the purview of the Madras Public Service Commission [Laid on the table under Article 320 (5) of the Constitution of India].*

4. *Supplementary Statement showing the resolutions passed by the House Committee of the First Legislative Assembly under the Constitution of India from July 1952 to March 1954 and the action taken thereon.*